

Заувек Млад

Нека те чува благи ветар
 Кад се тама разлије
 Када дођу лоше приче
 Миран сан да развије.
 Нека те воле прави људи
 Што их лако препознајеш
 Када дођу тешки дани
 С њима све то прескачеш.

Нека ти живот тече право
 Сунчев дан нека ти буде
 А љубав чиста као извор
 Што се баца са планине
 Нека ме деца грле душом
 Јубе очима и смеју се
 А ти их води добром руком
 Трли их и радуј се.

Увек нека знаш где идеши
 Без страха пружи кораке
 Кроз живот мира као долине
 До самог краја до мирне руке.

Буди увек тако храбар
 Буди увек тако јак
 Пусти време нека туче
 Ти ми буди заувек млад
 Заувек млад.

Поштовани читаоци,

Поносни смо што смо део екипе која непрестано већ шесту годину пише за Гроги. Садашњој поставци није лако. На нама је велика одговорност да створимо часопис достојан реномеа наше школе, подједнако добар или бољи број од оних који су му предходили. Тежимо томе да будемо на висини задатка јер треба иза себе оставити траг достојан и оних који ће доћи. Наравно да није изостала ни значајна подршка наших професора. Трудили смо се да и ово издање учинимо што занимљивијим и што садржајнијим, да пронађемо боља графичка решења. Трудили смо се да будемо бољи од себе и обухватимо све што се ових дана дешавало некима од нас, да са вами поделимо нечије анегдоте са часова или изван њих кроз део културног живота Ниша. Можда смо и грешили, ако приметите неку несавршеношт не замерите, грешке су ту да бисмо на њима учили, ми и они који ће доћи после нас, а биће их јер идеја Грогија јете да траје и напредује, да настави са лепом традицијом.

Читајте га са љубављу јер је тако писан, читајте га са осмехом јер то је циљ! Читајте га ви који сте ученици школе „Светозар Марковић“ јер сте део њега и ви који сте то некад били јер је део вас. Читајте га и ви остали, али полако и са задовољством, нама је било да га створимо!

Јелена Јонић

ПОГЛЕД ИЗ КЛУПЕ

- 5|** Читајући добре писце, дешавају се пред нама чуда
- 6|** Вечност..
- 7|** *Quelque truc pour l'école*
- 8|** Склонићу из свог видокруга све бесмислене, обезлужене спискове

ПОГЛЕД ИЗ БИВШЕ КЛУПЕ

- 9|** Не сеците ми баобабе
- 10|** О матурацији (интервју са др. Ивајлом Илијев)

КУЛТУРА

- 13|** Како се постаје краљ
- 14|** Препорука за читање

РАЗГОВОР СА УМЕТНИКОМ

- 15|** Разговор са Зораном Живковићем
- 16|** ЕКВ
- 18|** Младе наде нашег позоришта
- 20|** "У Едenu на истоку"

ПУТОПИС

- 21|** Једноставна Шведска
- 22|** Мој је живот швицарска
- 23|** Кзманоџо, размена ученика
- 24|** Америка - обећана земља?

СВЕТ ШКОЛЕ

- 25|** Етно сајам
- 26|** Верона на трећем спрату
- 27|** Замирисале дуње на концерту добродошлице
- 28|** Наша школа на фестивалу науке у Београду
- 29|** SANDKORN conference

- 30|** Секције

- 31|** Где вам је срце, ту вам је и завичај

ПРОФЕСОРИ-УЧЕНИЦИ

- 32|** Интервју са професором Марисловом
- 34|** Пази, жаргон!

ГроГи ВЕСТИ

- 35|** Завршена конференција Заједно у прослост, заједно у будућност
- 36|** Дешавања
- 37|** Дан ослобођења града Ниша

СВЕТ ФИЛМА

- 38|** Препорука ученика
- 39|** Госип Грл

СПОРТ

- 40|** Наши ученици, успешни спортисти

ЗАНИМЉИВОСТИ

- 42|** Прича о интернету
- 43|** Америчке поп звезде
- 44|** Да ли сте знали?
- 45|** Брзо читање
- 46|** Стрип

Читајући добре писце, дешавају се пред нама Чуда

Читајући велика дела славних писаца боље упознајемо себе, људе и догађаје око нас. То нам омогућује да разумемо прошлост и боље се припремимо за будућност, јер је свет готово исти као и у време подизања Ћуприје на Дрини. Поново су сви конци у рукама једне, или више великих сила, опет се ратује за туђе интересе, опет је најтеже бити човек. А човек, бачен у океан живота, мора пливати, тежити ка површини и борити се за сваки педаљ неба, за сваку трунку ваздуха. Мораживети, постојати... Укратко – бити човек. Данас се на окупираним територијама не подижу мостови и не граде ханови који ће се вековима храбро одутирати зубу времена, и спајати људе које је и сама природа покушала да

раздвоји. Данас, када више ништа није свето, када је све бруто и нето, забава и зарада, човек је све сигурнији да је само за жал и муку зададен. Уверен је да је и „прва ноћ плакање и друга ноћ плакање и цел век плакање“. Али невоље не трају вечно (и то им је заједничко са радостима), него пролазе, или се бар смењују и губе у забораву. Читајући добре писце, са неверицом се питамо да ли ми уопште заслужујемо чудо? Да ли има наде за доконе морнаре који од забаве лове албатросе? Одговор на ово питање није ни битан, јер ће се прича о доконим морнарима завршити на каљавом друму, где мршаво, малено кљусе лагано таљиге вуче, а спровод пролази тако, побожно и полако... А прича о Андрићу, Црњанском,

Илићу или Дучићу наставиће да живи и да се прича изнова сваког дана. Јер велики људи умиру два пута: Једном када нестану са лица земље, и други пут када нестане њихова задужбина. Ови великанси су одавно увидели да је људски род заслужио потоп, али су наставили да пишу и својим делима стварају Нојеву барку у којој има места за све уколико желимо да се укрцамо на њене странице и заронимо мало дубље од корица. Они нас уче како да заварамо крвника, казују нам да смо сви повезани са другим људима многоструким тајним везама, да никада нисмо сами. То је спасоносно.

Andrej Stojčev IV₁

Неки верују у судбину, други покушавају да од ње побегну, трећи је једноставно негирају. Моја прабака је често умела да каже да је се људи углавном плаше, и да су неуки и себични, јер желе добро само себи. Волела бих да сам је упознала. Можда је могла да ме научи, да ми помогне?

Тако се ретко питамо шта стварно зnamо? Да ли је наш отац онај кога грлимо, питамо за савет, или Бог? Је ли медицина стварно наука или је ипак створена на основама пласиба? Постоји нешто што сви зnamо. Умрећемо. Постоји нешто што само ја зnam. Умрећу ускоро. Од када то зnam више ништа није ни ситно ни беззначајно. Гледам како небо тамни сваког дана, облаке како пролазе. Ја нећу дочекати следећу јесен. Када нови ђаци-прваци буду кренули у школу и у повратку са родитељима пролазили поред моје куће, ја нећу стајати на прозору. Никада више нећу јести свеже јагоде и сунчати се. Не жалим због тога. Физичка задовољства увек ми је било лако купити. Не, ја нисам тужна. Не плашим се смрти. Страх је бескористан, може само да нас омете када је најлепше. У свим непроспаваним ноћима, не обузима ме он. Обузима ме немоћ, тај грозни осећај који не може да нестане, колико год се трудила. Не могу да останем, а Бог само зна колико бих желела.

Моја смрт нанеће толико боли и патње. Колико ноћи ће мајка у мом кревету грлити сестру, тражећи разлог, покушавајући да разуме, да прихвати? Колико дана ће отац провести на послу, затрпан папирима и задацима, само како не

би мислио, како не би осећао? Хоће ли моје другарице одлазити на наша места, и присећати се догодовштина, или ће их заobilaziti, тражећи утеху у забораву? Да ли ће сви удварачи зажалити што нису пришли на време? Непријатељи, јер нису добили последњу прилику да разјасне све? Сада, на крају, опроштам им свима. Не вреди у срцу чувати лоше. Остављам то онима без душе.

А ти? Како ћеш ти то поднети? Постоји ли начин да те припремим, ојачам? Мораш да знаш да не постоји начин да се ово спречи. Све ово, што постоји међу нама, тако драгоцен, јединствено, хоће ли нестати и временом избледети? Не зnam. Не желим да ме тражиш у свакој новој девојци, у успоменама, на звезданом небу. Нека останем да живим у теби, као заборављено, а опет топло сећање, да те блистава прошлост охрабри за живот, а не моја смрт у њега разочара.

Тражим позитивну, оптимистичну страну свега овог, али по први пут ми не иде. Не чујем више ни откуцаје свог срца, зnam да ме оно неће издати. Ослушајем туђ смех, пратим бескрајне покрете, огледам се у туђим очима. Пролазим улицом и више се не удуబљујем у мисли, сада посматрам те људе, чудне душе, све њих који тако благословено живе у незнанju. Рекла сам ти да оно што не зnamо не може да нас повреди.

Мој живот је тако срећан одувек. Питаши се, да ли бих га мењала за неки други, можда мање срећан, али дужи? Не, не бих. Изгледа да свако добије своју количину среће, а ја сам своју потрошила. Ипак, веруј

ми, све своје успомене и последњи леп моменат дала бих, само да могу да преузмем ваше муке.

Мислила сам да имам дар. Увек сам знала да ли ми се другарица заљубила у погрешног, када ће ме неко изневерити, када је успех на помолу. Тај дар сада је гори од проклетства. Знам и када и како ћу умрети, а не могу баш ништа да променим. Не смем да проговорим, и зато се ослањам на тишину, јер сви ћете покушати да помогнете, сви ћете тако желети да се борите, да победите судбину. То би само уништило ове последње, драгоцене тренутке. Можда и јесам себична, али желим да те гледам како се смејеш. Да ти пружим радост колико год могу. Онда, када ме се сетиш бићу она раздрагана особа, са којом си се проводио. Која је бојила твоје дане дугим бојама. Насмеј се! Насмеј се зато што смо се уопште упознали! Насмеј се сваком новом дану, јер то бих и ја урадила да сам ту.

Причали смо о оном осећају који се јавља када нешто престаје. Почетак је неизвестан, узбудљив и разбуktава нашу машту. Крај је нестанак. Задње епизоде омиљене серије, коју смо сваког дана пратили. Последњи дан летовања и последња кутија слаткиша донетих из Белгије. Свemu некад дође крај и то не може нико да промени. Ипак, почне нова серија, опет одеш на летовање и окусиш боље слаткише. Молим те, веруј. Нека вечност постане синоним за нас. Веруј, и даље веруј..

Често то радим. Застанем и заборавим о чему смо причали. Загледам се у твоје очи као у огледало. Тада чак и очигледно наилази на суд и сумњу. Тако су прдорне, а опет тако срећне, свих боја. Увек ме убеде да чиним праву ствар.

Мина Милановић II₈

Quelque truc pour l'école

Kад смо се определили за билингвално одељење, то смо чинили јер нам се допада језик, као и француска култура, књижевност, музика, храна... после овог недељног дружења смо схватили да када изађемо из учиониче језик није само средство за споразумевање, већ и за размену искуства, пренос емоција и успостављање везе. Колико изучавање језика и културе може да зближи људе показује пријатељство које смо склопили са ученицима француске гимназије л'Аутхие. У госте нам је дошло 12 ученика (10 девојчица и 2 дечака) са 3 професора. План и програм обиласка знаменитости Ниша и околине се састојао од две једнодневне екскурзије и обилажења значајнијих историјских споменика и музеја у граду.

Дивили су селепоти Ресавске пећине, као и архитектури манастира Раваница и Манасија. Поглед са Тврђаве на град им је одuzeо дах. Поред испланираног, на нама је било да им покажемо ноћни живот какав ми знамо. Изласцима смо обухватили најактуелнија места, од кафића, националних ресторана до клубова и дискотека. "Аллонс-ноус сортир це соир?" ("Да ли излазимо веџерас?") питала је Маргеућ пуне ентузијазма, иако је дан био веома исцрпљујућ. Првог дана, после шетање градом, сви заједно смо отишли у кафић да бисмо чули њихове утиске и да би смо направили мали предах до поласка у школу. У школи су били на секцији француског позоришта и у сарадњи са нашим ученицима, спремили су представу коју су извели њиховог задњег дана пред ученицима и професорима наше школе. Да бисмо им дочарали провод у Србији, увече смо их извели у кафану, где су се одушевили српским специјалитетима, по готову ѡевапима и ракијом. Изразили су жељу да науче основне речи српског језика. 'Добар дан', 'хвала', 'волим те', 'молим вас', 'нека хвала само гледам' само су неке од фраза које су користили. Неколико њих су научили и да броје

до 20. Нисмо се дружили само са нашим вршњацима, већ смо задње вечери изашли заједно у дискотеку са нашим и њиховим професорима. Товечесмо се сви веома лепо провели. У слободно време расправљали смо чија је школа тежа. Закључили смо да је њихов програм лакши. Причали смо о разним ваншколским активностима: спорт, часови страних језика, свирање инструмената и места излазака са пријатељима. Приметили смо да они много мање увече излазе од нас и нису тако отворени према људима као и ми. Зато им се видело наше гостопримство и позитиван став према свему. За време њихове посете присвојили су неке наше навике и обичаје – више се не љубе два пута у образ при поздраву, већ само једном; при вечерњем изласку је обавезно срећивање; при наздрављању увек кажу 'живели'; И многе друге. Било нам је драго што су се тако брзо опустили, јер је то био знак да им се видело овде. На растанку су нам рекли да је све пребрзо прошло и да желе да остану дуже са нама. Пружили су нам незаборавно искуство, које ће у будућности бити доста препричавано. На станици смо обећали једни другима да ћемо се редовно дописивати и с времена на време, групно причати на скупе-у. Сви смо плакали, јер смо се доста међусобно везали, али морали смо да има кажемо 'Au revoir' до априла, када ће они бити наси домаћини.

Исидора Радивојевић II₉
Наташа Тијанић II₉
Исидора Мицић II₉

Склонићу из свој виокруја све бесмислене, обезљуђене сјискове

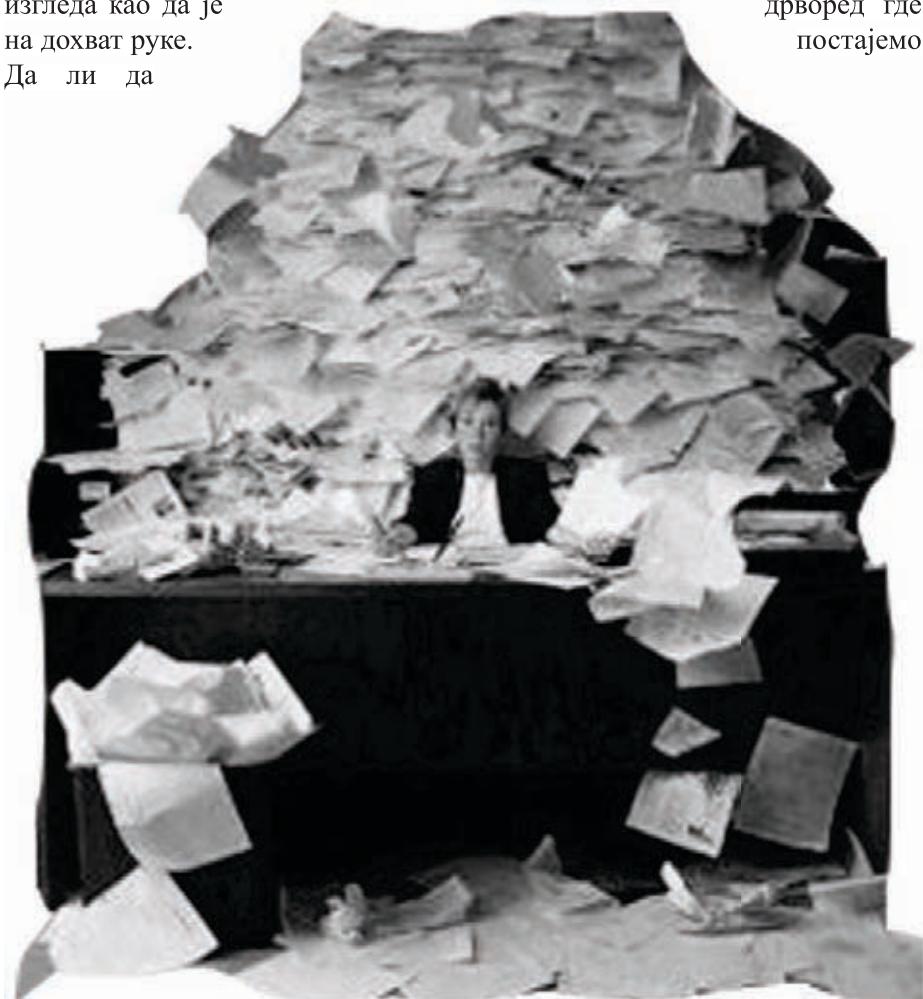
Занама су гореле шуме и пут. Друм којим смо пошли краја нема, а цelu земљу треба за собом вући. Бесмисао и заборав нас прате, чекајући само да поклекнемо и паднемо им у загрљај. Треба ли се једноставно гегати као патка по прашини, мало час пре красна, а сад смешна, јадна, док потпуно не избледимо? Таква ће нас судбина и онако стићи... Зашто уопште започињати битку која је унапред осуђена на пропаст? Или би можда требало да се боримо као коњи, да гризemo, пролијемо крв и помремо као сунцокрети са сликом сунца у очима. Чак иако то значи да бисмо се, као вранац, вукли све по истом кругу, све на истој стази: претоварени и без шансе да барем омиришемо слободу, која изгледа као да је на дохват руке.

Да ли да

истрајемо у борби, као Антигона у свом племенитом циљу да сахрани брата, макар једина сврха те борбе била да завара крвника и одложи наше неминовно ишчезавање...? А да би се једна трска која мисли уништила, није потребно да се цео свемир наоружа – довољна је мала кап отрова. Неки ће се у тој борби трудити да тренутак сачувају од заборава – сликар ће насликati пупољак руже и тако зауставити време, чувајући пупољак у вечној младости. Писац ће пером гребати летописе, а музичар ухватити осећање као лептира у теглу, и преточити га у музику која ће заживети неким сасвим новим, бесмртним животом. А ако нас као кестење ишчупају

из корена и преместе у дрворед где постајемо

обичан број на списку, моћи ћемо једино да сањаримо. Бежећи од градског сивила, скриваћемо се у кулу од слоноваче где ћемо узалуд покушавати да се сетимо песме коју смо сву ноћ слушали. И имаћемо осећај да је песма била срећа наша сва. Нећемо знати да ли ћемо моћи икада даје се сетимо, али слутићемо, а слутити још једино зnamо. Сумња нас је скинула, оголела нас све до костију, и сад иза сваког осмеха слутимо подсмех и превару. У нама живи немир и стално смо на опрезу јер зnamо да нам се крв искарила и да су узлу свиљуди зли. Наше бодље спремне су да одбране све оно што чувамо дубоко у себи – идентитет, традицију, достојанство. Своје корене чuvамо као највеће богатство. Јер човек је избрисан ако не зна своје порекло. Управо то се десило Луки Дошљаку и био је највећи страх Аћима Катића. Понекад се јако бојимо да нас свет не види као слабиће, да умремо а да нас нико није ни видео. Допуштамо да нас, као маслачке окружене сивилом бетона, слепа стопала газе, иако у себи носимо лепоту сунца. Човек можда јесте само за жал и за муку здаден, али није створен за поразе – може бити уништен, али не и побеђен! Зато се морамо борити као окlopници без мане и страха, научити пјесан и чувати је од туђих сенски и бесмислених, обезљуђених спискова који прете да је гурну преко ивице заборава. Рођена сам 11. Јула 1992. године. Нећу да кажем где.

18.10.2010

Ања Ђурђановић IV₂

Не сеците ми баобабе!

Уторак.

Пуст центар града. Па да, прилично уобичајена слика. Чекам. Опет чекам неког. Зидић са леве стране улаза у подземни пролаз прави ми друштво. Нисам од оних који гледају у под док чекају. Не. Мој поглед стреми у висине. Недостижне висине.

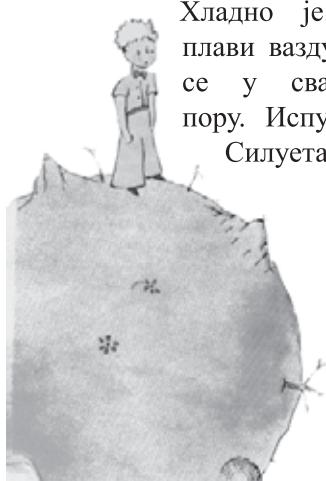
“Хотел Амбасадор има вене, погледај молим те” обраћа ми се мозак.

“Шта све доконом човеку неће пасти на памет” мислим. Ипак, пререзане вене хотела бацају сенку на град. Сунце се гуши, нестаје. Скидам јефтину копију рејбанки са очију и гледам далеко у уторак. Осећам се незаштићено, као да први пут видим свет. Осећам се новорођено. Посматрам тек по којег случајног пролазника. Срљају, у живот, пливају...зуре... Бујица узалуд протрађених живота извире из њихових очију. Корачају као солунци. Смејем се. “Ја нисам такав” изговарам тешећи се... Није ни он. Човек ког чекам!

Аутобус којим би требало да стигне избрисан је из реда вожње. Линија 2007 не саобраћа овим градом. Његови путеви нису смртнички. Знам да ће доћи. Знам! Сатима чекам, можда данима... Годинама. Ту на истом месту. Не губим наду.

Сумрак.

Хладно је. Тамноплави ваздух увлачи се у сваку моју пору. Испуњава ме. Силуета седам-

наестогодишњег дечака назире се на супротној страни Трга Краља Милана. Делује нестрпљиво. Можда је љут.

“То је он. Њега чекам.” помислим. Одлучно крећем према њему. У мојим очима све је јаснији. Делује неиспавано. Ни ја нисам ништа боли.

Посматрам га бојећи се да му приђем. Поглед ми лута несмело и дави се у фонтани. Маслинастозелени качкет крије му лице. Поред њега седи Ана. Знам је однекуд.

“Тао” проговора Ана срамежљивим гласом.

“Е, ћао, дођи само секунд, да те питам нешто.” Прилази.

“Овај што седи поред тебе...Знаш га?” упитам је прилично тихо.

“Делујеш као непоштовалац сопствене вене са добрым петнаестогодишњим стажом. Ко седи поред мене, јел ти добро?”

Схватам да несто није у реду са њом. Остављам је да ужива у својој приземној пасивности. Стоји ту још пар минута а затим одлази далеко у октобар хиљадесете. ОН подизе главу. Гледам. Светле фармерице, и одране старке. Сива јакна, и тај качкет који никада нећу заборавити. Устаје.

“Здраво, ја сам Никола” изговара пружајући ми руку. Тренутак који сам чекао толико дugo већ је једном ногом прешао праг мог сећања.

“Тао” одговарам збуњеним гласом. “Ја сам Никола.” Одзывања то хиљадама пута поно-вљено име. Насмејем се тихо.

“Ко си ти, зашто ме чекаш толико дugo?” Упитао ме док сетамо Нишавским кејом према Дому младих.

“Хммм. Ко сам ја? Не знам, зато те ваљда и чекам. Мислио сам да ти то знаш...”

Одмери ме, помало саркастичним погледом и настави да ћути. Ходамо. Ја газим само црне плоче

којима је прошаран под.

Оне друге гази јесен.

“Добро си?”

Прекидам тишину.

Људи пролазе. Гледају. Сви они виде само уврнутог студента који жуди за саговорником. Избегавају нас. Тек нам понеки приговори, обраћајући нам се са ТИ! Причам му о свему. О себи. О томе како сам завршио школу. Како је то најбоља школа. Како нам је на матури било добро и како сам радио америчку књижевност за матурски рад.

“Знаш, понекад ти завидим сто никада нећеш да одрастеш, ја се ево мучим, верујем у јеванђеље по Малом принцу. Трудим се да се сачувам. Ипак, растем. Можда је најбоље било да никад нисам завршио ту твоју школу.” Примећујем да га моја прича не дотиче пуно. А и зашто би? Па он је вечити њен ћак.

Јесен све чвршиће стеже шаку око мог врата. Никола и ја се боримо са Нишавским ветровима. Пркосимо. Јачи смо. Мој мач је искуство. Његов мач сам ја. Иако ме не зна онолико колико знам ја њега верује ми. И прати ме. Подсмех успутних јесењих изасланика је све гласнији. Говоре нам да сам шизофреник.

Праскозорје.

Амфитеатар на кеју. Никола је отишао. Рекао је да ће се вратити. Не знам када. Не верује у време. Не верујем ни ја. Није битно када. Вратиће се. Неизбрисиви трагови онога што многи зову прошлост плове низ реку. Бацам мрежу... Ловим их.

Птице кљуцају оно мало сунца сто и даље грца у јесењој магли. Пуним плућима ловим јутро, устајем и одлазим сигуран да ћу некада поново бити ОН!

Никола Марковић IV₂
генерација 2008/2009

Проф. др Ивајло Илијев о матурацији

Сам чин матурирања или матурације представља у психоаналитичком смислу завршну фазу у преласку инфантата,тј. незрelog облика у емоционалном развоју човека,у зрелије форме емоционалног и психо-сексуалног развоја које би у теоретском смислу требало да теже ка оном највишем стадијуму чији би симболични еквивалент заправо требало да тежи или буде персонификован ка идеалној фази, матури.

Личност се у већој или мањој мери мења,током развојних али и генеричких фаза.Емоционално и психичко често могу бити у диспрапанци са интелектуалним и социјалним.

Последњих тридесетак година довеле су до значајнијих промена у индивидуалној психологији,али и у интерперсоналним односима,него хиљаде година иза нас.Нагли развој науке и технологије,информатике али и експлицитно мењање мушки женских односа током сексуалне револуције 60-их и 70-их година прошлог столећа и промене позиција полова детерминисале су корените измене у стиловима живота.То је драматично довело до померања тежишта у емоционалном развоју појединача у низу

генерација које стасавају или актуелно битишу.Испада да су сексуална револуција(нагло истурила до тада неправедно скрајнуту позицију жена,али и потпуно пасивизирала до тада истуренију позицију мушкарца),али и научно-технолошко-информационичка револуција успориле процес матурације,али и неке друге емоционалне процесе.

Раније се брже емоционално сазревало,док је интелектуално,а поготово социјално каскало.Младићи,а поготову девојке су просто раније преузимали одговорност реалног живота,постајали самосталнији,самоиницијативнији и имунији на проблеме свакодневног живота.Савремене концепције стилова живота већ у раном детињству, пре свега због експанзије технологије просто су успориле емоционалне процесе,на уштрб стицања великог броја информација и социјалних ,најчешће виртуелних интеракција.Генерације условно самосталнијих родитеља(у нашој средини ткz.“деца социјализма“) нису схватала родитељство као чин постепеног осамостаљивања својих потомака,већ акт омнипотентног везивања за себе или властите идеале.Деца би имала два могућа и оба посве лоша избора,или потпуно пристајање на очекивања родитеља(самим тим и негацију личних аспирација)или пак бунт против очекивања родитеља и околине(што најчешће само по себи води у деструкцију,најчешће ауто-,или хетеро-агресију).Данас је све више социјално и

интелектуално крајње успешних четрдесетогодишњака ,па и старијих који нису емоционално сазрели до нивоа матурације и живе или усамљенички или нису способни да успоставе партнерски тип веза,тј.једино им остаје могућност пасивно- зависног типа односа.Све више се код нас,али и усвету говори о ткz.синдрому Петра Пана,или Звончице,где већ средовечни људи нису способни на аутентичан самостални живот,већ се ослањају на већ остареле родитеље,често симболично и после смрти примарних објеката,тј. родитеља.

Родитељи се на тај начин држе на пиједесталу ,одакле их је тешко скинути,што у великој мери не дозвољава равномеран емоционални развој и успостављање зрелих емоционалних и партнерских односа.

Матурација је један од пет процеса које током психодинамског развоја личности,психотерапеут прати.Преостала четри процеса иду упоредо и сваки понаособ је врло вишеслојевит.То су сепарацija,интеграција,индивидуација и амплификација.Развојем сваког од ових процеса индивидуа напредује и исказује своје претензије ка највишем стадијуму,већ поменутом матуру.

У нашој традицији сам чин матуре(мале,па велике) представља,као и у другим културама ,поготову западним завршни чин одрастања,фактички иницијацију,могућност уласка у свет одраслих,преузимање одговорности над властитим Ја.Матуранти се радују том чину,ритуално се традиционално односе према том „завршном чину“детињства,осећају се зрелије,самосвесније.

Упракси традиционално матурирање је данас померено више за моменат дипломирања код академски орјентисаних младих људи, т.ј. суштински се пролонгира за неко следеће доба и одлагање напуштања детињства.

Симптоматично је да већина емоционалних, али и психичких проблема заправо постаје манифестно у периоду 18-19 година, јер нас дотле штите позиције дечака и девојчица. Напуштање традиционалних вредности, али и дефицит ново инсталираних чини садашње и будуће матуранте на известан начин забуњене на њиховом индивидуалном путу и ремете им адекватну антиципацију. Појављује се дефект у успостављању адекватних гретификата, али и немогућност зрелих идентификација. Млади човек је принуђен да се болно суочава са демистификацијама и тешко се сназази са успостављањем контроле над реалношћу, која му се нуди.

Истовремено лепота и позитивни изазови овог периода су оно што треба што треба крајње активно неговати и сачувати као базично полазиште за доформирање естетике, али и филозофије живота. За то је потребан разумно храбар и активан однос према себи, околини, али и појавама и процесима око младе индивидуе, која заправо треба да се радује променама које ће је у великој мери обогаћивати и чинити садржајнијом и испуњенијом.

Др Ивајло Илијев,
психијатар

Предавању које су у нашој школи недавно, прецизније 09.12.2010. одржали проф. др. Ковачевић, редовни професор на правном факултету универзитета у Нишу и неуропсихијатар др. Ивајло Илијев на тему матуре и елите било је веома занимљиво и

привукло је велики број матураната. Бивши ученик најбоље нишке гимназије, доктор Ивајло Илијев, пристао је да са нама подели нека од најлепших сећања, она која га вежу за средњошколске дане.

ГроГи: Школски дани свима буду незаборавни, како их се Ви сећате?

Др. Илијев: То су биле осамдесете године, био је много срећнији период, бољи, и за одрастање и за сазревање. Поготову завршне године гимназије, када се формира и филозофија и естетика живота. Имали смо велику подршку професора коју можда тад нисмо доживљавали као помоћ, јер су то ипак биле године бунта. Али је свакако време било много адекватније за развој боље личности. Било је то време када смо могли слободно да путујемо по иностранству. Одрастало се са много мање притисака.

ГроГи: Да ли се сећате неке анегдоте коју бисте можда поделили са нама?

Др. Илијев: Мој отац је био професор у гимназији, једне године ми је и предавао због чега ми је било врло непријатно. Обично смо ишли заједно до школе и дешавало се да ја касним на први час код њега

уз изговор да далеко живим. Још једна од њих била је када ме је отац на екскурзији затекао у лифту са неком девојком док смо се љубили. **ГроГи:** Који професор у средњој школи вам је највише помогао и усмерио вас када је требало наставити школовање?

Др. Илијев: Не бих се ограничио на само једног, мислим да је већина њих развијала код нас потребу за интроспекцијом, за анализом и посматрањем људи, феномена око нас, заправо је свеукупан амбијент био добар и омогућио нам бољи развој и усмерење.

ГроГи: Који предмет у школи је имао највећи утицај на ваше даље опредељење?

Др. Илијев: Нека врста претече интересовања је био сусрет са књижевношћу, а највећи утицај су оставили Ками, Кафка и Достојевски.

ГроГи: Са колико људи из средње школе сте остали у контакту?

Др. Илијев: Тада су се у средњој школи одељења мењала због усмереног образовања тако је највећи број пријatelстава која носим из школских дана заправо из основне школе. Али ипак, када се окупимо после двадесет и пет

година, схватимо да средња школа представља веома леп период у нашим животима. Тада су дружења била много опуштенија и релаксиралија, иако је постојала већа потреба за индивидуализмом него сада.

ГроГи: Зашто сматрате да је гимназија боли избор од, рецимо, медицинске школе која је свакако ближа вашој професији?

Др. Илијев Гимназија је пружила примитивно понирање у душу, то енциклопедијско знање које смо добијали давало је могућност да идемо у ширину. Да би неко био добар психотерапеут потребно је да буде упућен у многе ствари и дешавања.

ГроГи: Како су текле Ваше припреме за матуру?

Др. Илијев: У тим тренуцима смо страшно прецењивали себе и чинило нам се као да смо једини битни, да смо сада одрасли и да треба сви да нас уважавају, а тек касније, схватимо да она права матурирања тек предстоје у животу. А што се тиче саме матурских вечери, у сећању су ми бела одела која су тад била у моди. Изгледали смо као адмирали, док су девојке изгледале много озбиљније, а и тада смо их први пут видели у свечаном издању. Тренутак који се памти, сам ритуал матурирања и можда, на неки начин, чин стварног физичког опраштања, јер нас је одмах после тога чекао упис на факултет, а за нас мушкарце одлазак у војску који је тада трајао петнаест месеци.

ГроГи: Када је почело интересовање за професију коју сте одабрали?

Др. Илијев: Интересовање датира од треће године средње школе, јер гимназија је тада, као и сада, пружала могућности за свестрано интересовање, већ у четвртој години идеја да будем психијатар је била на неки начин детерминисана.

ГроГи: Како сте Ви доживели прелаз из средење школе на факултет?

Др. Илијев: Одлазак на факултет за мене је био врло болан, првенствено

због одласка у војску, а друго, јер је систем рада на факултету био много другачији, тај рад захтева континуираност, док смо у средњој школи могли да се ослањамо и на нека претходна знања, а и да будемо помало кампањци.

ГроГи: Да ли сте се двоумили приликом избора професије?

Др. Илијев: Што сам дуже у овом послу, схватам да је избор занимања врло одређена категорија, избор носимо од детињства, где нам само догађаји који се десе касније и виши разреди у средњој школи, потврђују ту нашу одлуку. Ја сам се тада двоумио између фудбала и филмске режије и онда отишао на медицину са намером да једног дана постанем психијатар а затим психотерапеут.

ГроГи: Што се тиче Вашег посла, постоје ли бенифиције?

Др. Илијев: Прво, јако је битно да радимо посао који волимо, а овакав посао пружа могућност не само да помажемо људима, него да се и собом бавимо. Врло је потребно да радимо на себи да нас многе ствари занимају, од религије, филозофије преко политике, спорта па и „Великог брата“ јер ми морамо, донегде, све феномене да пратимо.

ГроГи: Шта бисте поручили онима који желе да се посвете истом позиву као и Ви?

Др. Илијев: Поручио бих им да свакодневно раде на себи и интелектуално и психички.

ГроГи: Шта тако свестран човек ради у слободно време?

Др. Илијев: Није битно бити добар само у својој струци већ бити и свестран и познавати многе друге аспекте живота. Добро је бавити се спортом, ја понекад идем на кошарку, а и проучавам филм кроз психо-аналитичку визуру.

ГроГи: Пошто се бавите и проучавањем филма, који вам је омиљени жанр

и шта бисте препоручили мађим генерацијама?

Др. Илијев: Ја сам човек који више воли класике и препоручио бих мађим генерацијама да се врате оним старијим филмовима и да, рецимо, погледају филм „Трећи човек“ који је снимљен 1949. године. Веома је битно и читање књига, јер тако се формира интелектуалац. По мени, роман Достојевског „Злочин и казна“ треба читати сваких десет година изнова, јер сваки пут другачије поимамо роман и уочавамо неке друге вредности романа.

ГроГи: Реците нам, на крају, какав је осећај када успете да помогнете пациенту?

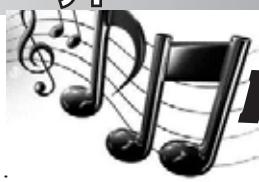
Др. Илијев: То сазнање да неко излази бољи из ординације засигурно је највећи успех једног лекара. Када видимо человека који се мења, који је убрзо неке своје процесе, успео да оптимализује себе, то је за нас, заправо, највећа награда.

Треба тежити разумевању периода у коме сте, спојити рад на себи са сазнањем да је живот ипак најлепша привилегија свих нас, треба уживати у лепим стварима и тежити лепим принципима.

ГроГи: Хвала.

Владана Цветковић IV₈
Данило Петровић IV₈

КАКО СЕ ПОСТАЈЕ КРАЉ!?

Није нам оставио магичну формулу, али дефинитивно иза њега остају јасна упутства како стићи до звезда. Соломон Бурк је знао како да укомбинује соул, госпел, кантри, р'н'б и створи музику која ће му донети титулу коју заслужује. Вредност његовог стваралаштва огледа се у његовој способности да створи звук који ће одолети времену и који ће увек бити evergreen као песма „Everybody needs somebody”. За више од пола века свог стваралаштва успео је да постане члан рокенрол куће славних (Rock and Roll Hall Of Fame) и да освоји 2003.

Греми за најбољи blues албум - „Don't give up on me”.

Соломон Бурк рођен је око 1940. године, а каријеру је почeo 60-их. Његова песма „Just out of reach (Of my two open arms)“ његов је први хит. Након тога, низао је успехе. „Cry to me“ доживела је успех два пута и то 60-их и много после тога 1980. када је пуштена у филму „Прљави плес“ (Dirty dancing). Албум, за који је освојио греми (“Don't give up on me”), углавном се састоји од песама које је снимао са највећим уметницима тадашњице: Бобом

Диланом, Брајаном Нилсоном, Ван Морисоном, Елвисом Прислијем, Томом Вејтсом...

О његовом животу не знамо много. Отац је преко двадесеторо деце, а деда чак деведесеторо њих. Неки од њих имају веома успешну каријеру. Џерка и унука су и наступале са њим. Преминуо је на амстердамском аеродрому 10.10.2010. године, у авиону.

И Нишлије су имале ту част да гледају његов последњи велики концерт на Нишвилу. Још пре него што је његов наступ почeo, публика је стајала и жељно га ишчекивала. Он, у својој краљевској фотељи, окружен својим бендом и два пратећа вокала, створио је атмосферу за памћење. Осим добром музиком, женска срца освојио је и поделивши 100 црвених ружа без бодљи дамама које су стајале у првим редовима.

Тијана Губеринић II₈

ученици препоручују

„Онај коме не недостаје храбrosti и стрпљења да се цео живот осврћe у мраку, први ћe у њему угледати зрачак светlosti.“

Кан

Тамо где последњи зрак светlosti гута тама, тамо почињe авантура...

Књига која је послужила као инспирација за стварање новог FPS(first person shooter) хита.

„Метро 2033“ је наслов новог популарног интернет-романа Дми-трија Глуховског,који је познат стотинама хиљада интернет-читалаца.

Радња је смештена у 2033. годину. Кроз очи главног јунака Артема,писац нас уводи у постапокалиптичну драму, за-сновану на једном од главних питања данашњице-алтернативни начини живота након нуклеарне катастрофе.

Наиме, реч је о читавој једној цивилизацији која је приморана да преживљава у комплексу тунела московског метроа. Свесни сталне опасности са површине(ужасне креатуре спржене радијацијом) и десетковани у сталним међусобним сукобима, становници овог метроа су можда последњи трагови људске врсте, бар оне коју ми познајемо.

Када судбина света доспе у руке младићу са северне станице, судбина човечанства постаје још неизвеснија. Иначе, на путу ка испуњењу задатка леже многобројне опасности, али да ли ћe Артем схватити да чудовишка из tame нису његови једини непријатељи?

Као „анти-утопија за 21. век“ ова књига сведочи и о неразумовењу и политичким несугласицама које су уткане у човека дубоко и доводе га на руб егзистенције.

У Русији је продана у више милиона примерака, а на интернету је по-стала права књижевна сензација. Иначе,занимљиво дело које ћe Вас навести да на таму гледате из сасвим другог угла.

Ранко Јашовић I₆

професори препоручују**Александар Солжењицин - „Један дан Ивана Денисовића“**

Још један нобеловац којег неизоставно треба читати. Александар Солжењицин (1918–2008) један је од најзначајнијих руских писаца друге половине 20. века, а Нобелову награду за књижевност добио је 1970. године. Његова дела разоткривају најтамнију страну 20. века, приповедајући о судбинама људи у сибирским радним логорима у које се стизало преко ноћи, на основу лажних оптужби, а преко батинања и изнуђених признања. Приче Александра Солжењицина биће утолико интересантније уколико се зна да је и сам аутор провео осам година у једном таквом логору, након чега је, као политички затвореник, био протеран из Совјетског Савеза.

Приповетка „Један дан Ивана Денисовића“ представља прву у низу приповести које претходе капиталном тротомном роману „Архипелаг ГУЛАГ“, јединственој и потресној историји развоја Совјетског Савеза као полицијске

државе, и ГУЛАГА као њене најмрачније творевине. Приповетка описује један „обичан“ данлогораша Ивана Денисовића у сибирском радном логору, приказујући живот потпуно непознат савременом човеку. У простору сибирског беспућа, осуђеници који служе вишедеценијске казне, затворени на основу измишљених оптужби и перверзно монтираних судских процеса, стварају сопствени свет у којем су топла чорба, „чаша“ дувана и „ваљенке“, врхунске вредности живљења. Параноја тоталитарног режима представљена је кроз скоро невероватан систем тортуре и понижења у којем је најважније изборити се за дуплу порцију топлог „чорбуљака“. Сталне контроле, нељудски услови у којем затвореници живе и раде, свакодневна борба за голи живот, део су стварности ГУЛАГА и његових становника за које време не представља никакву вредност, а године значе способност да се преживи и траје. Последње

реченице приповетке оцртавају гротескно ишчашени оптимизам који у потпуности одговара дантеовским контурама овог сибирског света изгубљеног у снежном беспућу, далеко од очију цивилизације.

„Шухов заспа потпуно задовољан. Данас су му многе ствари пошли за руком: нису га стрпали у затвор, бригадир је добро навукао проценте, весело је Шухов зид слагао, није долијао на претресу са тестерицом, вечерас је мало код Цезара привредио па је и дуван купио. И није се разболео, надвладао је бол.

Прође дан, ничим непомућен, скоро срећан. У року који му је одређен, таквих дана од звона до звона било је три хиљаде шесто педесет и три. Због преступних година – додавала су се још три накнадна дана...“

Маријан Мишић, професор

Читајте зато што је то радост

Разговор са Зораном Живковићем, књижевником

Књижевна колонија Сићево одржава се сваке године средином септембра у простору Уметничке колоније и живописним пределима села Сићева недалеко од Ниша. Ове године одржано је 20 година од оснивања Колоније. Један од учесника овогодишње колоније је и нас уважени писац, Зоран Живковић, кога смо интервјуисали.

ГроГи: „Шта Вас је привукло у наш крај на овакав скуп? Шта Вам је овде лепо?“

Зоран Живковић: „Па лепо не знам шта је, још, тек сам стигао, дакле, било је поподне већ. Дошао сам јер су ме позвали, дошао сам јер су ми рекли да ће ми бити лепо. Једва чекам прилику да видим шта ће ми бити лепо. Овде ћу бити до недеље, па ћу имати прилике да видим шта ће ми бити лепо, али имам велика очекивања“

ГроГи: „Научна фантастика није заступљена у нашој књижевности. Шта Вас је навело да се посветите баш томе?“

Зоран Живковић: „Ја се тиме не бавим, ја сам се тиме бавио веома, веома давно – пре неких двадесет година, и од рецимо деведесете године немам баш никакве везе са научном фантастиком. Ви ћете о мени прочитати да сам ја наш највећи писац научне фантастике. Ја имам 18 прозних дела и ниједно нема чак ни у траговима научне фантастике. То што ме људи поистовећују са научном фантастиком проистиче из тога сто ти, дакле, који мисле да сам писац научне фантастике, уопште ништа од мене нису прочитали. Тако долази до комичних ситуација - недавно сам био на неком квизу и неки човек који се такмично је добио грдне паре зато што је на последње питање дао погрешан одговор, а у ствари, одговор који су састављачи питања хтели да добију, тј. питали су га ко је наш највећи писац научне фантастике, а он је рекао „Зоран Живковић“ и грдно

погрешио, а добио аплауз и добио награду. Дакле, шта је порука? Ако се некада нађете у неком квизу и поставе вам то питање, слободно погрешно одговорите-то је пут до награде!“

ГроГи: „Да ли бисте неко своје дело ставили у школску лектиру?“

Зоран Живковић: „Ја никако, то би било врло охоло када би сам писац своје дело стављао у школску лектиру, али, рецимо да би они који састављају школску лектиру могли да нађу неко дело. А, иначе, ја својим студентима предајем креативно писање на Филолошком факултету у Београду, професор сам тога. Ја сам тамо укинуо појам обавезне лектире. Код мене има само препоручене лектире. Када бих им нешто рекао да обавезно прочитају, то нико живи не би прочитао. Ал' када им подијем и кажем: „Јао, људи, што сам прочитao добру књигу, ево баш ако хоћете да уживавате, прочитајте, није обавезно“, 80% њих прочита до наредног пута. Нема, дакле, обавезне, има препоручене лектире.“

ГроГи: „Да ли бисте се вратили у средњу школу?“

Зоран Живковић: „Не бих, зато што, наиме, писац се постаје негде после 50. године. Мени су сада 62, ја сам сада у најбољим списатељским годинама. Ако бих се вратио у средњу школу, то значи да би ме од тога да постанем писац делило бар неких 40 година. Не, не, не бих могао толико да чекам.“

ГроГи: „Дакле, уживавате у писању?“

Зоран Живковић: „Па наравно. Зашто бих се иначе бавио тиме? Ако је писање мука, а не радост, човек не треба да се бави тиме.“

ГроГи: „Шта Ви, као писац, радо чitate?“

Зоран Живковић: „Дobre књиге. Оне које су велика уметност. Уметност прозе је једна од најстаријих уметности, негде око 5000 година. Од тада је записано

застрашујуће много да би се прочитало све сем оног најбољег од најбољег. Ако бисте, рецимо, да сузимо то питање, боље да вам кажем који су то писци којима се некако највише дивим, међу савременим писцима. То је свакако један Харуки Мураками, па је то рецимо Орхан Памук, па је то Милан Кундера, свакако Жозе Сарамаго, и, наравно, Казуи шимуру. Ето, пет неких писаца, наших савременика.“

ГроГи: „Да ли сте увек били успешни као сада или сте током школовања имали падове?“

Зоран Живковић: „Наиме, ја сам имао једну епизоду која некако иде у прилог овме о чему говоримо. У шестом разреду основне, мени је наставница српског тада, а ја сам јој сасвим сигурно дао веома добар повод за то, пошто је прочитала један мој писмени састав, рекла: „Зоране Живковићу, свиме ћеш се бавити у животу, али писац сигурно бити нећеш!“ Тако да ја, данас, кад треба неке своје студенте, за које ми је јасно да никад писци бити неће, да, некако, овако укорим, ја им кажем нешто друго, али, не упуштам се, у ствари, не усуђујем се да будем пророк, и не кажем им да никад писци бити неће“

ГроГи: „И за сам крај, нека реч надахнућа за нас, будуће интелектуалце.“

Зоран Живковић: „Па да, читајте, само застрашујуће читајте! То ме нико неће послушати, али ако хоћете да будете писац, онда нема пречица, онда морате да деценије приведете у читању. Али не зато што вас неко на то тера. Никада немојте да радите нешто на шта вас терају. Читајте зато што је то радост, зато што је то уживање, зато што је то један од најпријатнијих, најстваралачкијих и најкориснијих начина да се проведе оно што нам је најдрагоценје дато, а то је време.“

Лука Милојковић II,
Миљана Јовановић II,

ЕКАТАРИНА ВЕЛИКА

Неухватљивост дивље емоције у вечери БОЈЕ МЕДА.

Не, ЕКВ није мртав. Лебдели су Милан, Маги, Бојан и екипа 10. новембра ИЗНАД ГРАДА Ниша ношени звуцима Tribute бенда Hattrick. Сви ЗАЈЕДНО у пуном клубу Правног удишемо МОДРО И ЗЕЛЕНО. 300 степени доводе СРЦЕ и ум у стање СИНХРОНЕ повезаности, али НИСАМ МИСЛИЛА НА ТО! НОВАЦ У РУКЕ па право за шанк. Уз велике количине пива настављам даље. ЗЕМЉА подрхтава. ПОРЕД МЕНЕ много задовољних људи. И једна девојка. Али и ОНА СЕ БУДИ и поручује неком ТИ СИ САВ МОЈ БОЛ.

Свирка сећања на групу Екатарина Велика под називом Tribute to EKV одржана је у петак 5. новембра 2010. године, на шеснаестогодишњицу смрти Милана Младеновића, оснивача ЕКВ-а.

Недељу дана пре свирке карте су већ биле распродате. Зато је организована реприза већ неколико дана касније, у среду 10. новембра, такође на Правном факултету. Као и за премијеру, и за репризу се тражила карта више.

Клуб Правног је обе вечери био кратц обожаваоцима свих узраса, од оних најстаријих, до оних који се нису ни родили када је група ЕКВ престала са радом. Tribute је радила група Hattrick, са чијим смо фронтменом, Калетом, и п.р. менаџером СКЦ-а, Александром Страхињић, попричали. Атмосфера је била сјајна захваљујући Hattrick-у и публици која је хорски пропратила сваку песму.

ГроГи: Чија је идеја била организовање свирке?

Александра: Идеја је, дакле, била њихова и заједничка, јер и

СКЦ кроз своје програме, активно ради на промоцији квалитетних културних садржаја као што је музика Екатарине Велике, али и прича о Милану Младеновићу и трагу који је он оставил.

Кале: Програм "Tribute to EKV" је требало одржати још прошле године са истим организатором СКЦ-ом и на истом месту. Као 2004. године, и тада је идеја била моја. Одмах сам је проследио мом добром пријатељу, музичком уреднику СКЦ-а Миодрагу Микију Младеновићу, који је две и по године био клавијатурист групе Hattrick. Просто сам морао имати његов позитивни одговор јер је клавијатура друга најважнија карика ЕКВ-а. Врло брзо смо направили договор. Ја сам окупио бенд, саопштио им то, они су то са одушевљењем прихватили, али после само 15-ак дана дошло је до отказивања целог пројекта. Наиме, Tribute је био задмишљен као део фестивала који је требао да се ради у децембру док је сам Tribute био временски ограничен око 5. новембра, тако да на крају ни фестивала, ни Tribute-а, те јесени 2009. није било. Али сећам се да је усмени договор постојао да се концерт посвећен Милану Младеновићу и ЕКВ-у одложи на годину дана. Септембра 2010. године, са истом идејом појавио се некадашњи бубњар групе Hattrick, Деско. Ступио је у контакт са мном, а ја по дефолту опет са Микијем из СКЦ-а, с тим што смо сада рекли "Идемо до краја". Тако је и било, и тако смо добили други по реду Tribute to EKV, а због великог интересовања, и његову репризу.

ГроГи: Зашто баш Hattrick?

Кале: Одговор је врло једноставан. Зато што се у Hattrick бенду налазе људи који са великим респектом "посматрају" и свих 9 година, колико бенд ради, они се одушевљавају и љубоморно чувају то што су од Екатарине Велике учили током година. Зато што су у Hattrick-у сви фанови ЕКВ-а, а нарочито басиста (Лабо), гитариста (Питон) и ја, наравно. Мада не бих да кријем, сада би ови моји из бенда рекли да сам ја ту највећи фан, као неко ко од свог првог наступа 1997. године свира и пева ЕКВ, што је истина, у ствари. Мада је исто и чињеница да било са ким да свирам, било коју врсту музичког перформанса, поједине песме ЕКВ-а увек ће радо

прихватити, како гости-слушаоци, тако и колеге-музичари, што је велики изузетак и сјајан изазов.

ГроГи: Да ли имате подatak о броју људи који су били на свирци?

Александра: Нећемо да причамо у бројкама, али је два пута клуб СКЦ-а на Правном факултету био пун и за сваки концерт тражило се више карата него што је било у продаји.

Кале: Посетилаца, али од тога мислим да је две трећине било најватренијих фанова, просто из разлога што су обе вечери имале фантастично спонтану хорску пратњу скоро на свакој песми. Рецимо у петак, када је Ацко почeo да свира онај Интроверт за Очи боје меда и када је кренула прва строфа, ми на бини смо почели да се гледамо. Просто не верујеш ни шта видиш ни шта чујеш! Ко је тад био ту, дефинитивно је остао усликан на мом негативу сећања за сва времена. Шта рећи, савршен момент!

пројекту EKB Tribute, то су:

Десимир Стојимировић Деско – бубњеви

Лабо Лабан – бас гитара, глас

Александар Стевановић Ацко – клавијатуре

Драган Милојевић Питон – гитара, глас

Милан Николић – глас, гитара

Бенд постоји од маја 2001. године. Оформила су га три члана: Јосип Хартл Јоско (бубњеви) који је у групи био до 2004. године, Питон и Кале, који су једини чланови од оснивања, тј. оснивачи. Током година, бенд је променио 10-ак чланова, тако да је ту прошло још двојица басиста, тројица бубњара, двоје клавијатуриста и три певачице (Младен Бабић, Марко Сирковски, Варвара, Милена и Санја, Јоско, Мики Пироћанац, Филип Танчић,

Иван Цветковић Ивић и Миодраг Младеновић

Мика). Свирамо обраде домаће, екс-ју и стране музике. Ауторским радом се до сада нисмо бавили.

Постоји један демо снимак композиције коју сам написао 2000. или до данас никако да снимим нешто више, а имам за читав један албум материјала. Разлог је једино финансијске природе, што отвара нову тему за разговор, у ствари, цело једно поглавље или емисију са темом “. Ко данас у Србији снима песме, како се прави успех у Србији, како се наплаћује песма, зашто се милиони динара дају на инфекцију звану турбо-фолк и до ког времена ће један Гранд

Шоу коштати 1.000.000 евра?!” Од 2001. до 2009. бенд је свирао прво у Saloon-y, затим у Till Dusk From Down, данас Sunset. Прво је било понедељком, па уторком и четвртком, а последње три године свирали смо сваког петка. Имали

смо још месечне термине у Врању, Лесковцу, Грделици, Крушевцу, Новом Пазару, Блацу и Параћину. Три нове године смо свирали у Белој Паланци, 2007. пред 30.000 људи свирали смо на Тргу Републике у Нишу, а Медијана Фест смо два пута радили и 2010. Палилулско вече. Најгушћи распоред смо имали почев од 2004. до краја 2008. када је било преко 100 наступа годишње, док је последње две године та бројка мања. Музички правци које обрађујемо и свирамо су: rock, pop, pop-rock, rock'n'roll, blues-rock, jazz-rock, funk, soul, r'n'b, punk-rock, garage-rock, grunge, reggae, new wave, alternative, буде ту некад и britpop, britrock, country итд. Последња два месеца бенд се фокусира на EKB Tribute и наредних месец дана ће свирати само то и, наравно, ту је и припрема за Нову годину.

ГроГи: Да ли ћете наставити “традицију” и опет свирати Tribute to EKV? Ко жели да вас чује, где то може да учини?

Кале: За следећу годину не могу ништа да обећам, али зато за 2012. могу рећи да ћу бити спреман да са задовољством прихватим понуду и радићу на томе да се концерт Tribute to EKV одржи. Што се тиче блиске будућности, Hattrick је послao понуде градовима јужне Србије и централног дела. Пре шест година радили смо EKB у Косовској Митровици, а били смо и у Параћину, Новом Пазару и Врању, тако да и ове године очекујемо тако нешто слично. Мени је већ понуђен нови Tribute (један страни и врло популаран бенд је у питању) и ако га будем прихватио, редиће се исто у клубу Правног у фебруару 2011. године. За сада, толико знам. Ако будемо свирили негде у нашем граду, бићете обавезно и благовремено обавештени.

ГроГи: Шта можете да нам кажете о бенду? Ко га чини? Шта свирате? Како сте почели и колико дugo то траје?

Кале: Hattrick је бенд из Ниша, који тренутно броји 5 чланова. Закључно са поставом која тренутно ради на

Наталија Пејчев III₃

МЛАДЕ НАДЕ НАШЕГ ПОЗОРИШТА (МОЖЕМО МИ И БОЉЕ)

Последњих месеци све више, у наш град пристижу разне трупе на турнеји, што музичке што позоришне што неке треће, а читав Ниш попут какве омање касабе похрли продајним местима. Целокупну све-чаност затим подржи локална штампа и тако мирно чекамо следећу посету која би узбуркала мртво море. И све би то можда имало неког смисла да оно што плаћамо поседује културну вредност. Међутим, упркос насловима и понекој телевизиској емисији са специјалним гостима остајемо ускраћени сазнања да су људи током представа напуштали салу. Више пута! А поврх свега занемарујемо сопствене вредности и ретко ко прегази пешачки прелаз не би ли после добре трговине погледао репертоар нишког Народног позоришта док они вредно спремају следеће представе... И поред радова на реконструкцији зграде, који ће трајати до априла, одмора нема. Представе се играју у сали Луткарског позоришта и на сцену ступају мајстори свог посла а с времена на време прилика се пружи и некоме од студената нишког одсека за глуму, новопазарског универзитета, из класе проф. Бранислава Лечића и класе проф. Ирфана Менсуре који већ неколико година уче занату наше младе суграђане. А ми упорно чекамо нечији туђи долазак. Зато нека овај разговор поред своје праве намене, да завири иза кулиса и можда помогне некоме да донесе животну одлуку послужи и као опомена свима онима који чекају Годоа.

Поред небројених обавеза двојица

талентованих студената које смо пронашли на позорници, Милош Цветковић и Михаел Стошић, издвојили су мало времена и провели га у разговору са нама.

Гроги: Колико је позориште активно с обзиром на околности, које су представе које се играју

и која је ваша улога у њему?

Милош: Сцена Луткарског позоришта је

мала и једина представа чија сценографија може да стане „Драга Јелена Сергејевна“, тако

да смо ограничени на оно што нам услови дозвољавају и на гостовања. Недавно смо у Бечу играли „Госпођа Министарка“, док је „Јелена Сергејевна“ прошлог месеца гостовала у Алексинцу и Димитровграду.

Гроги: Ко су људи од којих крадете занат, колико сте задовољни сарадњом са професорима и људима из позоришта?

Милош: Сарадња је одлична, у потпуности смо прихваћени и на студијама и на послу, што се мене тиче, моја академија има најбоље професоре на свету. У класи смо проф. Лечића и асистента Александра Михајловића, који су типски потпуно различити глумци али теже истим циљевима и дају добитну комбинацију. Волео бих да видим још неку класу коју ће они извести.

Михаел: Иначе тако то иде у позоришту, када се појаве млади глумци то је нова енергија, млада крв, сви ми смо хиперактивни и редовни на пробама, уносимо свежину што и њима прија и импонује, људи добију жељу да раде и крене невероватна размена мишљења и идеја.

Гроги: Постоји ли ривалство међу класама или можда унутар једне?

Михаел: Не, на класи не постоји конкретно ривалство, све је питање среће да ли добијаш улогу, немаш против кога да се бориш. Иначе, увек постоји надметање, чија је класа болја да ли Ирфанова или Лечићева и то је добро. Мада смо ми бољи. Искрено, (додаје уз осмех).

Гроги: Да ли сте увек знали чиме желите да се бавите?

Милош: Ја сам три године студирао медицину, волео сам то и уписао, касније је интересовање почело да се мења и слаби као и успех, тако да сам променио одлуку, иначе пре тога никад нисам маштао о томе да ми глума буде једино и приоритетно занимање.

Михаел: Ја одувек желео да радим на филму, једина алтернатива била ми је режија, после средње школе паузирао сам годину дана радији у врањском позоришту и сакупљао драгоцену искуства. Тамо сам играо у седам различитих представа што ми је много значило. На глумачкој академији најтежи испит је пријемни испит!

Гроги: Када је пријемни испит је прошао постали сте студенти. Колико је тешко на Академији, колико је рада и времена потребно посветити студијама?

Михаел: За мене мој посао је најбољи посао на свету, ако је некоме тешко, сигурно је промашио занимање.

Милош: Овај факултет може да буде много тежак и много лак, зависи да ли тиме желиш да се бавиш, ко истински жели мора много да ради. Глума је рад на себи. Од прве године нас уче да се увек организујемо на најбољи начин. За једног активног глумца просек је једна представа у два дана а то није мало времена.

Гроги: Која је прва представа коју сте играли и како сте пребродили трему?

Михаел: Прва представа коју сам играо је у „Коштана“, играо сам Стојанау врањском позоришту и нисам имао појма ни где сам, ни ко сам, ни шта радим, рефлектори су зауставили последњу трезвену мисао и не знам како се све средило, али срећом на крају увек тако бива.

Милош: Премијерни наступ у „Госпођа министарка“ дододио се пре око годину и по дана у режији велиоког, велиоког Душана Јовановића. Већ

трему сам признајем имао, пред прву пробу него наступ, у питању су били реномирани глумци а до тада сам радио само са колегама са класе. Пред наступ ми је било, мало, лакше.

Гроги: “Виолиниста на крову” и сарадња са Десимиром Станојевић?

Милош: Он је дошао на идеју да ради први мјузикл у Нишу и успео је да организује готово све културне огранке у граду, од играча преко хора и глумаца до студената, заједно са техничком подршком око осамдесет људи. Утисци су феноменални! Играло се свега дванаест представа и свака је била препуна, апсолутни успех.

Михаел: Било је невероватно, Десимир је велики човек и професионалац. „Виолиниста“ је представљао велики изазов, трудили смо се да поред само две или три реченице свог текста ипак будемо запажени.

Гроги: Кога бисте назвали стварно добрым глумцем, можда узором?

Михаел: Од домаћих Жарка Лаушевића, од страних Ал Паћина. Милош: Небојшу Глоговца и Драгана Мићановића, док играје они су улога.

Гроги: Који је највећи изазов са којим сте се сусрели, можда балет?

Михаел: Највећи изазов је упознати себе, ја то нисам успео сасвим али у великој мери знам ко сам и то је оно чему тежимо током целих студија. Разоткрити себе је најтеже, скинути комплексе које носиш годинама од мале средине и разних ситуација, а да би могао на сцени да будеш неко други, мораши прво да знаш ко си ти сам.

Милош: Балет да, али детаљ са хеланкама је био мали проблем, међутим, улазиш у све без икаквих

као суманут, иначе оде каријера.

Милош: Шекспирова бура се давала не знам колико пута док није јављено да за представу увече фали један глумац, то се сазнало у два поподне. На позив асистента ја ускачем у представу, тумачим Годзала који је најстарији лик у делу. Долазим у позориште у 17h и схватим да има превише текста, да ми је костим мали и да не знам кореографију. Елем, у 20h почињемо. Ставио сам руке у ћепове и почeo да декламујем, и рекао сам мањом све. Колегиница

ме је померала лево десно тако да и оно око кореографије некако прође и на крају, када сви окренемо леђа публици, ја треба да питам “Шта има ново” како би следећи могао да каже текст и да се све заврши. Међутим, ја до последње реплике са учењем нисам стигао, нисам успео чак ни да прочитам. Колегиница ми шапуће: “Шта има ново”, а ја одговарам: “Е, ништа, нема ништа, сад сам хтео да паднем у несвест.“ После

сам претрпео гадне критике због разговора на сцени, али мени је било битно само да је представа завршена. :)

Гроги: Какве су реакције публике, обаожаватељки?

Милош: Иако се школујемо, и постоји свест да ако будем успео бићу јавна личност, чудно ми је, у том тренутку за разлику од њих ја сам не знам како се зовем.

Гроги: Препорука, порука потенцијалним будућим глумцима?

Михаел: Цитираћу једног од својих професора: “Лоботомија на отвореном мозгу“, сигурно не може свако да издржи, али онима који верују у своју одлуку бих свакако препоручио. Како други професор увек додаје: “Ко не постане глумац, постаће боли човек.“

Гроги: Хвала!

Јелена Јонић IV₈

предрасуда. Највећи изазов ми је улога Волође у „Драга Јелена Сергејевна“, који је у бити један зао човек, ја треба да станем иза неких ставова који су мени лично небулозни, а брамим их на сцени целим својим бићем.

Гроги: Постојили нека незаборавна анегдота са наступа, сигурно их има више?

Михаел: И превише. Недавно сам на гостовању пред Јелену Сергејевну, заборавио ранац у коме се налазе практично сви реквизити. Без ранца нема представе, тако да сам схвативши шта ми недостаје, неких добрих петнаест секунди водио озбиљан разговор са собом о томе колику сам глупост направио и како ћу наредних дводесет година провести као бравар. Свашта ми је прошло кроз главу, зграбио сам прву прилику и трчао до гардеробе

Цак, ћкалоц, Фик!

Београдско драмско позориште је гостовало у Дому војске 26. новембра, са представом „У Едену на истоку“ Борислава Пекића, у режији Николе Ђуричка. Улоге су тумачили Никола Ђуричко и Војин Ђетковић. Ни ову представу нисмо пропустили, као ни прилику да са глумцима поразговарамо.

ГроГи: Шта, заправо, значи назив представе?

Ђуричко: Еден је рај, а исток је извор, извориште. Тако су га они превели. Значи, неко место уточишта, мира, јединог скровитог места где човек може да се сакрије. У овој представи то би била несвест, ја бих рекао, кад човек падне у кому. То је, отприлике, место где једино може да се одмори, бар овај један лик, а овом другом јунаку је то потпуни кошмар.

ГроГи: Какав лик тумачите?

Ђуричко: Он је тај један који јури овог другог, али обојица су заправо већ стigli један другог. У том смислу су они већ одбачени од друштва, зато имају потребу

да јуре један другог. Овај бежи да га овај јури, уствари, и овај њега јури, и овај њега јури... По принципу „риба риби гризе реп“. Тако смо ми разумели Пекићеву причу. Он каже да су они „једна медаља са две стране“

Ђетковић: Играм првог болесника, старијег, који се налази у лудници.

Играм човека који има манију гоњења, болује од болести даганеко прати. То је Пекић написао после Голог отока. Он је на Голом отоку боравио неко време. После тога су га пратили, имао је прогонитеља. Онда је написао ову драму, али је све то сместио у лудницу и као жанровско одредиште дао фарсу. Да се не би десило да је написао све онако како је хтeo да напише, јер би вероватно завршио у затвору, онда је овде то само провукао.

ГроГи: Када бисте морали да бирате имеђу позоришта, филмова и телевизије, шта бисте одабрали?

Ђуричко: Да ми прислоне пиштоль на главу и кажу „Бирај сад!“, онда бих одабрао, ал' баш кад бих морао, онда бих вероватно одабрао филмове.

Мислим, БАШ кад бих морао, мада ја волим да радим све од тога.

Ђетковић: Ја се, за сад, колико ми здравље и време дозвољава, трудим да ме има и у представама, и у филмовима, и на телевизији. То је најбоље, јер се засити човек и филмова и телевизије и позоришта ако ради једну ствар. Другачији је израз и мера глуме на телевизији и у позоришту.

ГроГи: Која вам је омиљена филмска улога?

Ђуричко: Мислим

да сам код Шотре направио неке најзанимљије зезалице, или има и других драгих.

Ђетковић: Има их доста. Стварно небих могао да извојим неку посебну.

ГроГи: А омиљена позоришна улога?

Ђуричко: Кадлиф ми је врло драг, ово ми је врло драго, сад ове метаморфозе.

Ђетковић: Ово ми је једна од омиљенијих. Мада, морам да признаам да у последње време играм у представама које јако волим.

ГроГи: Кога бисте волели да глумите, а да до сада нисте имали прилику?

Ђуричко: Јами слимдабих, због свог носа, могао да играм Сирана, али то би било доста компликовано. (=

Ђетковић: У, не знам. Много њих.

ГроГи: Да ли постоји нека реплика из филмова, представа коју волите?

Ђуричко: Немам појма. Ја се не везујем. Ја кад нешто снимим, то остане иза мене. Неке су имале боли ехо, неке нису...

Ђетковић: Позоришна, Петар Вајс у „Мара-Сад“, „Само ми сами сопственом животу дајемо неку вредност“.

ГроГи: У каквом сећању вам је остало ђачко доба?

Ђуричко: Одличном, морам признати. Ђачко доба је најлепше. То има неког смила, и чини ми се да треба учити и бити добар ђак, јер је тешко после вратити се ако нешто пропустиши. Данас је све то, можда занимљије и, чак, можда лакше. Има и интернета, има свега. Ако те нешто стварно занима можеш да нађеш доста информација и људе које занимају исте ствари. Колико је то лепо, толико је и опасно.

Ђетковић: У најлепше могућем. Тад сам био најкреативнији, најрасположенији. Могао сам да радим више послова истовремено, и радио сам. Био сам заљубљен и бавио се спортом.

Наталија Пејчев III₃

ЈЕДНОСТАВНА ШВЕДСКА

„Заједно стварамо...“ боље сутра за све младе људе!
Једноставна Шведска

се у оквиру пројекта Омладински активизам на путу ка ЕУ који спроводи Омладински центар „Заје-дно стварамо“, а финасира Међу-народни центар Улоф Палме.

Млади људи, ученици средњих школа и студенти из Ниша, су током периода од четири недеље

још три рада о Андресу Целзијусу, Шведским нобеловцима и новчаницама шведске. За сва четири рада било му је потребно три недеље, од тога цела једна недеља за рељеф који је цео био израђен од глине. Прва награда јесте путовање у Польску која је чланица Европске уније од 2004. године.

Петар Пејовић III₈

У Европском кутку у оквиру свечаног отварања изложбе „Истражи Европу – Једноставна, Шведска“ представљен је програм „Омладински активизам на путу ка Европској унији“ и пројекат „Истражи Европу.“

Изложбу „Истражи Европу – Једноставно, Шведска“ отворили су амбасадор Краљевине Шведске у Србији, Кристер Асп и градоначелник Ниша, Милош Симоновић.

Изложба Истражи Европу - Једноставна Шведска реализује

учествовали у истраживачкој групи која је откривала Шведску. Имали су прилику да се упознају са земљом и општим информацијама о њој везаним за историју, географију, демографију, религију, политику, економију, туризам, путовања, улогом земље у Европској унији, али и животом младих људи у смислу образовања, мобилности, активизма, сарадње и омладинске политике уопште.

Међу учесницима овог пројекта био је и ученик наше школе Петар Пејовић, који је уједно и добио прву награду: „Путовање у земљу Европске уније“ за рад Рељеф Шведске. Поред рељефа, Петар је направио

Мој је живот Швицарска

Осам несторо средњошколаца из Естоније, Летоније, Финске, Шведске, Шпаније, Немачке, Швајцарске, Румуније, Словачке, Польске и Србије учествовало је на међународној академији у Швајцарској у периоду од 27. 09 – 3. 10. 2010. године. Сви су добитници високих републичких признања у својој земљи. Међу њима је и Милош Стanoјевић, ученик одељења IV-2, чији је ментор професор историје Неда Марковић. Организација академије била је под покровитељством швајцарске невладине организације NGO Eu-story и Koeber Stiftung из Хамбурга. Све је почело 27. септембра у 15:35 h када смо први пут другарица Доротеа и ја полетели авионом. После једночасовног лета и слетања на циришки аеродром. Након изласка из сале за преузимање пртљага, стигли смо у централну просторију аеродрома, где нас је чекала жена топлог осмеха по имениу Никол. Након упознавања са вршњацима из Румуније, Словачке и Польске, Никол нас је у сред бела дана оставила на циришком аеродруму, одакле је требало да уз помоћ водича и мапа пронађемо станицу Моргентал, која је, притом, више од сат путовања удаљена аутобусом или трамвајем. Захваљујући помоћи љубазних Швајцараца, пронашли смо станицу Моргентал и наш хотел. Ту нас је чекало пола Европе (од Шпаније до Шведске) заједно и координаторка пројекта Тина. Одатле смо сви

заједно кренули на вечеру. Собу сам делио са Летонцем Јилмарсом, који не говори течно енглески, па кад нешто не може да ми објасни, он удари по руском, јер каже да се ми Срби и Руси "лако" споразумевамо. Ту је био и Швајцарац Флавио, који перфектно говори енглески, али што би наш народ, Немац Фредрих са акцентом и Шпанац Херман Хименез – којег није било тешко разумети, јер нема тог у Србији којем шпански није други матерњи. На крају ја, Србијанац, који је прва два дана користио српски без престанка, а сви су на то климали главом као да све разумеју. Након првог дана и упознавања, уследили су задаци. Сваког дана су нас делили на четири групе и добијали смо задатке да преко мапа и водича, уз помоћ аутобуса, трамваја или шта год, пронађемо одређено село град, фабрику чоколаде, млечних производа, фарму крава и свиња, архив, библиотеку, Лутерову реформисану библију, или, пак, да одемо до хотела са 5 звездица, где нас је чекало љубазно особље. И све у циљу упознавања и дружења. Ко је гледао „THE AMAZING RACE”, знаће о чему говорим. На крају сваког дана имали смо дискусије и презентације о томе шта смо током дана видeli, открили, научили... То је био уједно и најдуховитији део академије, јер су се сви трудили да нас што мање оптерете непотребним информацијама и датумима, и да кроз глуму, песму, причу прикажемо најбитније и најзанимљивије детаље.

Присуство људи различитог менталитета учинило је академију још занимљијом. Међутим, схватио сам да сви ми, били из Шпаније или Финске, Естоније или Србије, размишљамо на сличан начин, имамо сличну нарав и да нас много тога повезује. Време смо максимално проводили заједно

(у просеку 25 сати дневно) и нико није имао осећај да се познајемо тек неколико дана.

Дошао је и тај дан, дан растанка. Енглески није више представљао проблем, већ након трећег дана постао ми је као матерњи. Суморно јутро најављивало је тежак растанак. Прва група другова из Немачке, Швајцарске, Финске, Шведске, Летоније и Румуније су морали да крену. Пале су и прве сузе, тешке сузе растанка, које никог не би оставиле равнодушним. Последња реченица другарице из Финске била је:

„Срешћемо се опет – сигурна сам. Немојте заборавити на све лепе тренутке које смо доживели заједно. Никада се неће поновити... Ви сте моја друга породица.”

И та реченица је остала овековечена. Она је суд да смо све задатке, лепе и лоше тренутке (ако их је уопште и било) проводили и преживе заједно, до последњег тренутка.

Ево и сада, након семинара, не прође ни недеља, а да се не чујем са пријатељима из Европе. Обећали су ми да ће једног дана сви заједно доћи у Србију.

Ја их чекам...

П. С. Препоручујем свим ученицима да се пријаве и учествују на наградном конкурсу из историје „Сусрети са прошлочићу”. Бављење истраживачким радом није једноставан и лак посао (може да потраје и до пола године), али под будним оком менторке Неде Марковић, неће вам недостајати ништа, осим пар непреспаваних месеци.

Уколико се баш ваш рад пласира у 10 најбољих (а сигурно хоће), пружиће вам се прилика да учествујете на једној од три летње академије, као и ја. Незаменљиво и непроцењиво искуство. Ко преживи, причаће дugo!

Милош Стanoјевић IV₂

КУМАНОВО, РАЗМЕНА УЧЕНИКА

У организацији Гимназије „Светозар Марковић“, у периоду од 29-31. октобра 2010. године ученици школе пошли су на тродневну екскурзију у Куманово (Македонија), са циљем да продубе сарадњу са Гимназијом „Гоце Делчев“ и да се ученици из наше школе упознају са ученицима школе домаћина.

После прозивке и смештања, уследила је необавезна шетња по центру Куманова, где смо обишли кумановски централни трг, (Плоштад „Маршал Тито“) где се налази споменик македонском писцу, комичару, Батку Ђорђијеву, у чију част се сваке године организују „Кумановски дани комедије“.

Сутрадан смо обишли главни град Македоније, Скопје, модеран град са преко 600 000 становника. Прво што запажамо јесте да је град пренатрпан споменицима македонских народних хероја и ослободилаца (Гоце Делчев, чији је споменик у самом центру града, Ђорђе Кастрој Скендербег, Мајка Тереза), просветитеља (св. Кирил и Методиј), али и модерним фигурама и споменицима обичних људи који су свакодневица Скопља (чистачи обуће, роми, улични музиканти, играчи итд.). Обишли смо Стару чаршију, Скопско кале и чувени пешачки мост на Вардару. Увече смо присуствовали кошаркашкој првенственој утакмици тимова из Скопља и Куманова, а после тога смо организовано отишли у оближњи ресторант да прославимо нова пријатељства и пожелимо што скорије поновно виђење.

Последњег дана одиграна је кошаркашка утакмица између наше школе и школе домаћина, где смо однели победу са великим разликом у поенима, било је 37:13. Утакмицу су играли ученици четвртог и један ученик трећег разреда, под вођством тренера Снежане Дејановски, професорке физичког у нашој школи.

Дошло је времене за растанак. Из Куманова носимо лепе успомене везане за нова пријатељства.

Видели смо и упознали људе са сличним интересовањима, наше вршњаке и пожелели да се видимо што пре.

Павле Ранђеловић III₈

Америка - обећана земља?

Колико вас је гледало неки део „Америчке пите“ или било коју сличну тинејџерску комедију? Колико вас је након тога пожелело да проведе неко време у Државама, само да на тренутак ужива у том, наизглед, „правом рају“ за тинејџере? Наиме, коме не би пријало да се сваког дана само забављате са пријатељима, да возите брза и дивљакола, да немате никаквих обавеза према школи и да постанете слободни и независни, чак иако нисте спремни за то?

Са сличним очекивањима, нашао сам се пре годину у САД-у, и након проведених 10 месеци, не могу рећи да сам се разочарао, већ сам се пријатно изненадио. Иако сам био припремљен на све, или ми се бар тако чинило у то време, опет ме је шокирало једно просто сазнање. Американци су сасвим обични људи, од крви и меса, баш као и ми, и нимало нису налик ономе како их Холивуд представља. И њихови тинејџери су, попут наших, мучени бубуљицама, разним свађама, како љубавним, тако и пријатељским, само група младих људи која покушава да пронађе своје место у овом свету...

Похађање њихове школе било је, такође, од великог значаја у сазнању сличности и разлика између њих и нас. Америчке средње школе су институције у којима деца проводе, отприлике, трећину свог времена, па чак и више уколико се баве неким додатним активностима. Њихове средње школе су први корак ка самосталности деце, зато што им омогућавају слободу избора предмета које ће похађати, активно учешће у побољшању и даљем развоју школе. Наравно, да бисте добили диплому, школа захтева појединачне предмете, али када од седам предмета дневно, ви имате четири предмета које сте сами изабрали, нећете кривити систем за досаду (уколико до ње

упиште дође), већ себе, зато што сте ви изабрали такве предмете...

Да бих вам дочарао атмосферу у њиховим школама, проћи ћу кроз свој распоред, који је свакога дана био исти, што је још једна од посебности. Први час сам проводио у библиотеци, радећи посао асистента. Посао асистента је био веома занимљив, зато што сам био у прилици да радим све што један библиотекар ради, почевши од издавања књига, преко качења новина и сређивања полица, до паљења компјутера (којих је било петнаестак у самој библиотеци и преко четрдесетак у лабораторијама, које су биле на располагању ученицима за њихове домаће задатке и истраживања) и још неких ситница које искрсну с времена на време у библиотеци. Бити асистент је носило

граматике и читања, на овом часу су се редовно читала дела познатих британских књижевника (зато што се британска књижевност изучава у енглеском за 4. годину) попут Шекспира, Дикенса, Свифта, и многих других... У почетку је овај час представљао веома тежак задатак за мене, али након неког времена, све је дошло на своје место. Следећи час је била математика, и то веома специфична. Наиме, читаво једно полугође похађао сам курс математике, али на компјутеру. То је једна од повољности, уколико не изаберете предмет који вам је потребан за диплому, тако да на овај начин добијате на неки начин „другу шансу“. Уз помоћ наставника као супервизора, и објашњења са нета, овај курс је ипак био мање-више тежак, али не и несавладив. Након тога сам имао такозвани „study hall“, тј. слободан час, који сам проводио у кафетерији или библиотеци. Појента овог часа није била губљење времена, већ то да могу да завршим домаћи у школи и тако имам више слободног времена после школе. Конечно, мој последњи час је био испански језик. Иако само почетни курс, био је веома занимљив и лак за учење, и поред тога што ми је то сваког дана био последњи час, није био нимало досадан.

Сада, када се осврнем на оно кроз шта сам прошао, људе и ствари које сам упознао на том путовању, некако ми је драго што се моја очекивања са почетка нису обистинила. Упознао сам нешто сасвим ново и другачије, али ипак на неки начин слично нама и нашем начину живота. Напослетку, сви смо ми људи, од крви и меса, и пролазимо кроз исте проблеме, само је начин на који их решавамо другачији...

Душан Ђорђевић, III₃

привилегије, или и велику одговорност, зато што је све требало радити по прописима, без икаквих пречица и забушавања. Мој други час била је Америчка историја. Иако не тако дуга (свега 500 година) ипак је била посве обимна, и крајње занимљива. Предавања нису подразумевала гомилу година и имена познатих личности, већ попуњавање активности које иду уз дату лекцију, активно учешће на часу, и, наравно, неизбежни домаћи (који је у готово сваком предмету носио бар четвртину завршне оцене). Након ручка, имао сам час енглеског језика, који није нимало налик нашем. Уместо учења

ЕТНО САЈАМ.

Ове године, у оквиру пројекта Отвореног клуба из Ниша, Заједно у прошлости, Заједно у будућности, одржан је јединствени Етно сајам. У овом пројекту учествовале су, поред наше школе, Гимназија „Стеван Сремац”, прехрамбено-хемијска школа „Ратко Павловић” и школа из Видина у Бугарској „Цар Симеон Велики”.

Етно сајам је одржан 28. и 29. 9. 2010. у свечаној сали Гимназије „Стеван Сремац”, и 6. и 7. 10. 2010. године у школи „Цар Симеон Велики”. Приликом ових догађаја, ученице поменутих школа, одевене у народне ношње, поздрављале су на улазу у салу госте по старом обичају уз погачу, мед и со. На сајмовима су певане изворне народне песме, играна су народна кола, а одржана је и ревија етно одеће коју су реализовали чланови удружења „Радиност” из Алексинца.

Бројни посетиоци свих узраста могли су видети разне старе предмете, као што су мишоловке, преслице, ћупови, пегле, кобилке, народне ношње из различних крајева источне Србије и Бугарске, као и поштанске марке из друге половине деветнаестог века, па све до данас. Све ово било је изложено на штандовима наведених школа.

ЕТНО СЕКЦИЈА.

У петак, 21. октобра 2010. године одржано је такмичење у прављењу најлепшег славског колаца у Алексинцу. Из наше школе било је 5 такмичара: Јован Стојановић III-8, Никола Стаменић I-5, Милица Коцић III-7, Марија Живковић I-8, Невена Петковић IV-5, које је водила професорка информатике Жаклина Ефтимовски. Поред наше, учествовале су и стручне школе из Нишавског региона. Захваљујући градској општини Медијана, која нам је уступила превоз, обишли смо и три манастира у околини Алексинца. На крају дана су проглашени победници, а високо другоместо заузела је ученица нашешколе Невена Петковић.

Етно сајам у школи „Цар Симеон Велики“

Етно сајам у школи „Цар Симеон Велики“ из Видина у Бугарској реализован је у оквиру пројекта Отвореног клуба из Ниша - „Заједно у прошлости, заједно у будућности“. У пројекту су учествовале гимназије „Светозар Марковић“, „Стеван Сремац“ и прехрамбено-хемијска школа „Ратко Павловић“, као и школа из Видина у Бугарској „Цар Симеон Велики“.

Етно сајам је одржан 6.10.2010. и 7.10.2010 у школи „Цар Симеон Велики“. На улазу у салу су биле ученице школе из Видина које су биле одевене у народним ношњама и поздрављале госте по старом

бугарском обичају уз погачу, мед и со.

Етно сајам је отворила ученица школе „Цар Симеон Велики“ која је певала изворне народне песме, као и ученице које су играле бугарска кола, а одржана је и ревија етно одеће коју су реализовали чланови удружења „Радиност“ из Алексинца.

На сајму су се могли видети разни стари предмети (мишоловке, преслице, ћупови, пегле, кобилке, итд.), народне ношње из Бугарске итд.

Ученици наше школе који су посетили етно сајам у Видину су Марија Живковић I8, Невена

Петковић IV5, Јован Стојановић III8, Никола Стаменић I5.

Поред етно сајма који је био постављен у школи посетили смо и знаменитости града, као што је баба Видина кула – тврђава из VI века, која је добро очувана и даље представља симбол града.

Верона на трећем спрајту

Дан 19.11.2010. Тромесечје, родитељски састанак. Шта то тутњи по школи? Ко то лупа? Шта се забива? Сви истрчаше из учионица и угледаше Невенкине „пилиће“ како ужурбano пролазе кроз ходнике и навлаче своје костиме. Свуда лети перје. Ту су шешири, разнобојни шалови, балске хаљине... Ципеле различитих облика, боја, величина. Вештачке трепавице се већ лепе на очне капке, а и руменило убрзано покрива образе. Још само кармин... И

готово!

„Стigli су! Сви су ту! Крећемо!“, повикаше „вришталине“ и сви се припремише.

На сцену ступају Катица и Јуца, нама познатије као Сандра и Миња. И док се Миња упорно труди да упије сваку Сандрину реч и постане права „дама“, казалька на сату се још једном окренула. И ево нових глумица. Пред нама су зла жена и њена сирота служавка, које ћете лакше препознати као Милену и Ању. Милена је, као права зла жена тражила длаку у јајету, а Ања се узалудно бранила. И док су родитељи још аплаудирали, на сцену је ступила Анђела и најавом

као на правој Шекспировој сцени, на тренутак нас одвела у Верону. Да ли смо заиста отишли у Верону или је то била само илузија? Ипак смо сви остали овде, у нашој учионици, а време и лепоту Вероне дочарала нам је Стефана својом slikom, која и сада краси нашу учионицу. Дођите да видите!

Док Анђела одлази са сцене, жустро ступају слуге Ромеа и Јулије. Сукобљавајући се ма-чевима, Никола и Димитрије су распра-вљали о томе ко је коме показао шипак. И њихову свађу смо могли да пратимо у недоглед, да нам пажњу није скренула брљива дадиља. Тијана је без престанка причала о Јулијином одрастању, док је Петар непрестано покушавао да каже да зна више о својој ћерки. Да, не чини вам се! Петар јесте глумио госпођу

Капулет, али само зато што су позоришну сцену у Шекспирово доба чинили само мушкарци. Већ чујемо расправу Ромеа и свештеника: „Зар да тако брзо мине твоја љубав на спрам Розалине за

којом си чежњу осећао дубоку?“, викао је Лука док је Милош покушавао да дође до речи и опише своју неизмерну љубав према Јулији. Иако је свештеник навео

довољно разлога да Ромео одустане од љубави према Јулији, његова љубав је прејака и одлази да јој то каже. Чујемо

штиклице, Јулија се приближава балкону. Нама се само на трен учинило да је то наш Марко, али одкуд он ту? А, не то је ипак Јулија. „О, Ромео, зашто си Ромео?... „Све ћу учинити за тебе, лепојко!“. Громогласан смех у публици, наравно!

Завеса се спушта и одједном сви постајемо ученици другог два. Узимамо своје књижице и напуштамо позориште.

Ево како родитељски састанак може да буде мање досадан и мање опасан. Ми нуди-мо овај рецепт да одобровољимо родитеље. А ви?

Златковић Анђела II₂
Јовановић Мильана II₂

Замирисале дуње на концерту

добродошлице првацима

Препуна сала родитеља, ученика и професора.

Опојан мирис дуња у потпуности је освојио публику и указао на ону ведру страну јесени током песме „Јесен стиже дуњо моја“ коју нам је извео Тома Ковачевић, ученик 2₆. Ова и још многе друге песме, обележиле су још један традиционалан концерт Гимназије „Светозар Марковић“ – „Намлађима свет остаје“. Хор „Гимназијалке“, много талентованих музичара и диригентска рука професорке Радије Шпановић, омогућили су нам веће пуно забаве и добре музике. Музика је ове године била најразноврснија: Уживали смо у оперској, староградској, забавној и рок музici коју су пратили плес и добро расположење. Кроз програм су нас, на шармантан начин водили Дарко и Даница, и својим покушајима валцера, рецитовањем, оригиналним најавама и топлим осмесима, учинили веће концерта још занимљивијим. Ево и целог репертоара за оне који нису успели да дођу на концерт:

- „Нек свуд љубав сја“ – хор
- Половетски хор из опере „Кнез Игор“ Александра Бородина, Шћекић Мильана, бивша ученица и члан хора;
- „My heart will go on“ – Станислава Петровић I₁
- Састав за добродошлицу – Катарина Момировић I₂
- Шопенов Валцер – Ленка Пауновић I₂
- „Кармен“ Жорж Бизе – Маријана Тошић и Хабанера на фрули...
- „Наша Љубав“ – ученице I₂ и гитаристи I. разреда
- „Во коси да ти спијам“ – Лука II₂ и плесни пар Анђела I₄ и Станко I₄
- „Јесен стиже дуњо моја“ и „Што се боре мисли моје“ – Тома

Ковачевић II₆

- „The final countdown“ – Лука II₂, Марко II₁, Тома II₆, Стефан II₄
- „Црне косе“ – Милица Петковић III₂
- Оријентални плес - Ђорђевић Тамара (бивша ученица)
- „Mercy“ – Наталија Гагулић IV₂
- песма из кабареа „Mein herr“ – Емилија Милошевић IV₄
- „Ја само пјевам“ – Јулија Тричковић IV₂
- „Valerie“ – Јовановић Катарина IV₅
- „Give it to me right“ – Катарина Велков IV₃ и Наталија Гагулић IV₂
- „Свако има неког кога више нема“ – Мильана Шћекић (бивша ученица)
- „Све још мирише на њу“ – Ђорђе Јовић (бивши ђак)

Концерт је завршен игром и веселом нумером „Waka waka“ која је обележила овогодишње светско првенство у фудбалу. Нумере су на својим инструментима пратили: Стефан Лазић-клавијатуриста и гитаристи: Страхиња Марјановић, Тома Ковачевић, Стефан Живковић, Данило Ђорђевић, Милош Каменов,

Клепић Лазар, Јован Томић, Милош Ђорић, Небојша Костовски... Публика свих генерација, била је посебно одушевљена рок песмом „The final countdown“. Публика је играла и певала са нама тако да верујемо да смо успели са свима да поделимо своје добро расположење и пренесемо позитивне вибрације. Такође, учесници концерта су и неки бивши ученици који су пожелели да се макар на тренутак врате у своје школске дане: Ђођић Тамара, Шћекић Мильана и Ђорђе Јовић. Ништа од овога, наравно, не би било могуће без професорке Радије Шпановић које је наше и своје жеље претворила у могућности, а затим уз пуно труда и вежбе, у стварност.

У име 1. разреда желим да се захвалим и школи што је омогућила да нам школска година почне на најбољи могући начин – музиком. Овим такође позивам све да дођу и на следеће концерте јер је заиста јединствен осећај спајања музике, позорнице и публике!

Бранко Радичевић је једном рекао: „Од колевке па до гроба најлепше је ђачко доба!“. Уживајмо док смо још млади, јер тада за нас не постоје границе!

Катарина Момировић I₂

НАША ШКОЛА НА ФЕСТИВАЛУ НАУКЕ У БЕОГРАДУ

300 заљубљеника у науку, бројни посетиоци из иностранства, одважни и радознали добровољци из публике, све укупно фешта од 19000 посетилаца. Како је то све изгледало тамо у Београду многи, па и неки ученици наше школе имали су прилику да доживе, ми вам преносимо утиске са оне стране штанда.

Слика нашег штанда посетиоцима изгледа примамљиво и зато што смо хтели да школу и град представимо у најбољем светлу. Сећам се да када смо се на крају сви удаљили од штанда, изгледао је заиста фантастично и видело се колико смо се потрудили. Посетиоци су наредна три дана заиста потврдили сваки наш труд.

Некако се баш тих пар дана десило да буду ужасно ниске температуре. Хладан ветар шибао је гране београдског дрвећа али и наша насмејана лица. Хотел Београд. Неки од нас су вратили утиске од прошле године, када је наше учешће на фестивалу било заиста фантастично.

Ове године је наша поставка заузимала место у приземљу. Састојала се из штандова здраве исхране, физике, математике, хемије и екологије. Кад смо дошли, распоредили смо где ће која поставка бити. И почели смо са распуштањем. Радили смо тако што смо једни другима помагали јер смо сви били заинтересовани да

Било их је у великом броју, а ми смо неуморно причали и показивали све оно што смо спремили. Они су одушевљено гледали наше експерименте и огледе, а ми смо се одушевљавали њиховим реакцијама. То је била заиста једна неограничена размена позитивне енергије која нам је и омогућила да издржимо та заиста напорна три дана. Потенцијал ученика наше школе увидели су и медији, па смо се тако у суботу ујутру појавили на првом каналу РТС-а

у „Жикиној шареници“, где нас је водитељ Жика врло лепо угостио. Иако смо сви били напети, то је било једно велико искуство за све нас. Студио, рефлектори, познате личности, цела та атмосфера била нам је врло узбудљива и необична. Морамо да напоменемо сусрет са Жельком Васићем, Сузаном Манчић и Милицом Милшом. Огледе које смо извели су заинтересовали и Жику а како смо касније сазнали и све крај малих екрана. Посебно је било велико задовољство када су нас посетиоци препознавали и што је још важније сећали се наших експеримената.

Здрава исхрана, хемија, математика, физика, екологија, посетиоци су се на нашем штанду задржавали заиста дуго и тражили да им објаснимо готово све експерименте. Дани пуни смеха и занимљиви тренуци учинили су наш боравак тамо незаборавним за све нас. Са нестрпљењем чекамо наш фестивал „Наук није баук“ у Нишу који по квалитету поставки неће ни мало заостајати.

Игор Ђорђевић III₈
Ана Станојевић III₈

Гимназија „Светозар Марковић“ из Ниша један је од оснивача и активни члан европског пројекта "SANDKORN" већ дест година (од 1999. године). То је хуманитарна организација и савез средњих школа Европе са преко 25 чланица која се бави промовисањем образовања, културе и интеграције младих у Европи.

Наши ученици и професори су, представљајући себе, веома успешно престављали и Ниш и Србију, тако да нам је ове године припала част да будемо домаћини годишње SANDKORN конференције. У периоду од 30.08. – 06.09.2010. године били смо у прилици да угостимо ученике средњих школа и њихове професоре из 10 европских земаља: Аустрије, Босне и Херцеговине, Црне Горе, Холандије, Хрватске, Ирске, Пољске, Словеније, Шведске.

За све ученике (узраста од 17-19 година) и већину професора, ово је био први сусрет са Србијом.

Цела конференција је била подржана од стране града и великог броја људи добре воље који су нам разне начине, свако према својим могућностима, помогли да што боље организујемо дочек гостију.

Посебно смо захвални градоначелнику Ниша који је на свечаном пријему поздравио госте, пожелео им добродошлицу и провео сат времена у пријатном разговору са њима.

Две главне теме конференције биле су: „Култура младих“ и „Интеграција младих у Европској унији и југоисточној Европи“. Једнодневни боравак у Србији, 60 учесника из 10 земаља прикупило

је и упоређивало информације; разговарали си о проблемима и проналазили решења. Сви су били смештени у четири нишка хостела, а радионице су се углавном одржавале на отвореном простору у тврђави где је био изграђен миникамп. На овој конференцији, није се могао уочити проблем интеграције код младих учесника – сви су се одлично слагали од првог тренутка, првобитна стидљивост је јако брзо превазиђена и успостављена добра сарадња.

У радионицама се оз-бильно радило – састављена је анкета и извршена у четири средње школе у Нишу, урађена евалуација резултата, развијено решење за проблем интеграције...разговарало се о специфичним проблемима младих у земљама из којих долазе, уочаване сличности и разлике, направљена платформа за иницијативе решавања специфичних проблема која се сада спроводи у локалним срединама. Одлична сарадња младих је ову недељу претворила у прави успех.

Током конференције одржане су и уметничке радионице – сликарска (уз помоћ и подршку Уметничке школе из Ниша која је обезбедила праве сликарске штафеле) и помоћ својих професора и ученика сликара, израда инсталације са порукама младих и музичка радионица. Из музичке радионице настала је и прва SANDKORN химна.

Последњи дан био је кулинарски, када су млади припремали своја национална јела на лицу места у простору у Тврђави. Била је то прилика за многе Нишије који су туда шетали да сврате, попричajuју са младима, пробају по који специјалитет.

Завршно вече на Летњој позорници било је обележено приказивањем резултата постигнутих током конференције. Присутно је било много ученика наше школе и гостију из града.

prof. Душица Симић

ОГЛЕДНИ ЧАС МУЗИЧКЕ КУЛТУРЕ

Наши ћаци се и ове године изнова освежавају чаробним ројем нота. Тако нам је друго у низу изненађење професорке Разије Шпановић показало да су пријатност и задовољство, осећања за лепши живот, позвавши нас на још једно музичко дружење. Најпре су први и трећи разред добили прилику да „засладе“ своја чула, а недељу дана касније други и четврти. У красној сали Симфонијског оркестра, 45 минута, фарбали су дан, сјајним бојама, гудачки, лимени, дрвени инструменти и ударальке. Ова стара грађевина широм је отворила врата композицијама велике историје и трајности. Овог пута су извођене:

„Мала ноћна музика (1. и 3. чин) и „Чаробна фрула“ (увертира) Волфранга Амадеуса Моцарта, „Арија Ђинис Кики“ Ђакома Пучинија, „Хумуреска“ Антоњина Дворжака и „Мађарска игра“ Јоханеса Бранса.

Концерт јесте трајао кратко, али за ученике је имао значајну вредност. За један школски час уметничко стваралаштво је поново својим неуморним исказивањем специјалних незаборавних идеја представило изузетан детаљ нашег живота, нашег засебног кроја, и чини га квалитетнијим. Након добродошлице „На млађима свет

остаје“, оплемењени смо новим знањем. Да би постали образовани, моћни културом, науком и уметношћу, ћаци ће морати да пробају све тешкоће, сваки ледени брег, али и да на што боли начин проведу своје време.

Песма и музика ће свакако да буду повољан ослонац за то.

Данило Булатовић I₁

ПЛАНИНАРСКА СЕКЦИЈА НАШЕ ШКОЛЕ

Октобра 2010. године почела је са радом планинарска секција наше школе, у организацији Планинарског клуба „Железничар“ из Ниша. Сваког четвртка за време седмог часа одржава се састанак у некој од слобоних ученицица, који води неко од чланова секције и Клуба. Тада се разматрају планови пешачких тура за наредни викенд и анализира претходни успон. Примећена је велика заинтересованост за чланство у секцији, али је одзив на туре и даље слаб. Приоритет нам је да се што више младих укључи у наше акције. За сада смо извели три успона, а то су успони на Мосор, Трем и Црни камен.

Павле Ранђеловић III₈

Где вам је срце, ту вам је и завичај...

Ми, ученици првог разреда гимназије, отишли смо у групну посету Народној библиотеци "Стеван Сремац" у Нишу. У дворишту ове трошне, достојанствене зграде сачекао нас је Вук.

А унутра, Одељење белетристике. То "огледало библиотеке" нуди својим читаоцима на позајмном одељењу књиге, море књига лепе књижевности.

На Одељењу стручне књиге увели су нас у величанствени свет науке, филозофије, уметности са којом читалац може да се упозна у читаоници која чека све жељне знања.

Завичајно одељење је, по речима Славице Кривокућа, библиотекарке овог дела, "срце библиотеке". То "срце" куца несвакидашњом грађом која се односи на стари и нови Ниш: писаном, сликовном и звуковном.

Ту видесмо "Славуј", први књижевни лист штампан у Нишу, "Баче", најстарији часопис за децу и "Краткое писание спокойнии жизни", књигу од изузетне културне вредности, штампане далеке 1788. године.

На крају, посетисмо Одељење часописа (серијских публикација). Најпре "Сербски летопис" издање Матице српске из 1827. године, чиме се Библиотека поноси, јер се претпоставља да је то најстарији књижевни часопис у свету.

Осим овог, у подруму зграде налазе се укоричена издања најразноврснијих публикација; списак њихов је дугачак.

Опет смо у дворишту, осунчани октобарским сунцем. Причамо о утисцима и једногласни смо у томе да ћемо овде опет доћи.

Ова установа постаће још једно, на нашу срећу, пос(в)ећено место.

Јелена Филиповић I₆

П.С. Велико хвала директору Библиотеке и библиотекаркама Снежани Радовић, Злати Ранђеловић Ђинђић, Јиљани Ристовић, Светлани Радовановић, Дејану Величковићу, Владану Цветичанину, Славици Кривокућа, Марији Чулић, Маријани Стефановић, Драгици Јевтић и Славици Младеновић на времену које су нам посветили упућујући нас у свет библиотеке.

„Професор, бравар, електричар, водоинсталатер... Све у свему, свестран човек!“

То је једна наука – математика!

То је права наука – математика!

Ту се учи да се мисли, да се броји, да се мери, да се множи, увећава, да се дели и смањује, одузима и додаје ...

Уз ову песмицу сви смо научили прве бројеве, прве рачунске операције. А сада, када смо мало порасли и решавамо озбиљније математичке проблеме, часове нам улепшава наш весели професор, Марислав Стевановић. Мислили смо да је крајње време да и ми сазнамо нешто више о њему, па смо зато и урадили овај интервју.

ГроГи: Какав сте ученик били? Како је протекло Ваше школовање?

П: Прва четири разреда основне школе завршио сам у једном сврљишком селу и ту сам био најбољи ћак. Ишао сам једне године на такмичење из математике и имао сам 100 поена, а и из српског и имао сам 95. Међутим, када сам дошао у Ниш и кренуо у 5. разред, српски ми је предавао професор Рибарац. И да нам он једног дана да читамо нешто, ја не знам и он ми уписе једну нулу у свеску. Следећи пут пита да се одреди неки падеж, ја опет не знам, и он опет мени да нулу. Каже он мени да му набројим падеже, а ја не знам ни шта је то-никад чуо! И да он мени опет још једну нулу. После тога сам уписао машинску техничку школу, а онда сам завршио и математику.

ГроГи: Зашто баш математика?

П: У ствари, двоумио сам се између математике и механике. Сматрам да је механика краљица свих наука. Одабрао сам математику јер се ту стално решавају проблеми, а ја волим и да у приватном животу ресавам проблеме стално. Завршио сам Филозофски факултет-група математика, и то на време, све у року. Био сам трећи студент из генерације који је дипломирао. И,

наравно, одмах после тога почeo сам да радим.

ГроГи: Где сте све радили пре наше школе?

П: Променио сам 9 школа. Прво сам радио у Димитровграду где сам предавао математику и статистику у школи „Јосип Броз Тито“. После тога сам радио у Житорађи...

ГроГи: Је л' сте упознали Цецу?

П (уз осмех) : Јесам, упознао сам је у кафићу Казабланка. Седео сам са другарима и гледам нека девојка обукла се провокативно, мада има неке пикљаве ноге, ал деколте-боли глава! И ја питам ко је то, а они ми казу да је то „Цветак Зановетак“. Тад је то певала. Касније сам јој предавао у првој години, и нешто мало у другој, док нисам отишао у војску. Тада су моје колеге скupиле мало паре и послали су ми то заједно са неком као честитком коју су потписали сви моју ћаци! То ми је једна од најлепших успомена са тог радног места. Даље сам радио у Прокупљу у Польопрвредној школи, а онда сам дошао у Ниш. Ту сам прво радио у Грађевинској школи, затим у машинској, онда у Сремцу, а сада радим овде и у Туристичкој.

ГроГи: Шта мислите о нашој школи? Је л' Вам овде најлепше?

П: Мислим да је ово добра школа, препаметна деца је уписују! Не волим када вас грде да ништа не знате, јер знате много и тек ћете да учите!

Имам једну занимљиву анегdotу из наше школе. Једном сам овде заборавио ауто! Ево како се то десило ... кренем ја кући, а са мном иде професор физичког, отац сада ваше професорке Маје, и ми тако причамо и дођемо до наших аутомобила и ја се наслоним на ја, он на његов, и стојимо тако и причамо нешто. Он да уђе у кола и понуди се да ме повезе, и ја казем да

нецу, идем да се мало рекреирам. И одем ја, тако, пешака кући и тек кад уђем у улицу видим нема их кола и сетим се да сам их заборавио у школи. И сад не смем да се вратим, срамота ме, теткице ће да ме виде, па да се смеју, оне увек све сниме шта се дешава! И онда ја пошаљем моју сестру и она ми узме ауто и спаси ме бруке.

ГроГи: Да ли мислите да је данас боље школовати се овде или у иностранству?

П: Ја сам патриота и то велики! Али, ако је неко заиста талентован и нека земља га прихвата због тог талента, засто да не оде?!

ГроГи: Да ли читате Гроги?

П: Наравно. Читao сам све! Издавао сам чак и неке песме! И знао сам да ћеш ти да ме интервјуишиш, па сам ти написао једну песму, зове се „Залубила се Миљана“

Залубила се Миљана

У неког мангуpa из школе.

Стално нам набија на нос

Да је сви из куће не воле.

Залубила се Миљана

Какје да јој се неки удварају.

У кући нам је општа паника

И прича да је сви смарају.

Залубила се Миљана,

Позива често неке другарице.

Пред огледалом окапава

И стално носи цепане фармерице.

Залубила се Миљана,

Шета по гарду неке лоле.

Мобилни је, каже, заборавила

И зато касни из школе.

Залубила се Миљана,

Почела је да пркоси свима.

На наше повике и савете

Хладно одговара „Да л' ме занима?“

Разговор са Мариславом Стевановићем, професором математике.

Гро Ги :
Х в а л а
п у н о !
Осим што
пишете
п е с м е ,
чиме се
још бавите
у слободно
време?
П: Све и
с в а ш т а .
Живим у
приватној

кући. Бавим се баштованством, разним гарђевинским пословима, умем да уводим струју, воду ...

Гро Ги: Да ли волите музiku?

П: Волим, наравно. Али не свирам ништа.

Гро Ги: Шта слушате?

П: Па, кад сам био млађи слушао сам Аббу, Боние М .. А сада слушам Тому Здравковића.

Гро Ги: Шта најчешће гледате?

П: Гледам ТРАВЕЛ, Анимал Планет...

Гро Ги: А Шхерезаду?

П: Гледао сам неколико епизода и мислим да је добра ствар, али не пратим.

Гро Ги: Да ли волите путовања?

П: Да, бас волим. Путовао сам доста, али бих волео и да обиђем Дубаи, Стокхолм, Њујорк... Етиопију...

Гро Ги: Да ли имате неки савет за нас?

П: Па, знate како, у школи треба бити маратонац, не спринтер! Науке делим на генеричне (оне са применом) и оне које се уче зато што су у програму. Опште образовање је добра ствар, али треба да имате и нешто што вас посебно вуче, и увек треба да се има неки резервни занат! Учите се, сада сте млади, немојте да учите само једну ствар! Када бирате студије, бирајте нешто где можете и приватно да „тезгарите“, где можете да имате неки посао ван главног, за сваки случај. Данас су луда времена, никад се не зна до кад имаш посао!

Гро Ги: Хвала Вам пуно!

Анђела Златковић
Миљана Јовановић

БОНЂОРНО ИТАЛИАНО

- Полетеше два врана-гаврана у жутоме перју окићена.
- Међу њима белога лабуда, да их краси у беломе свету.
- Прелетеше газелу на Сави-боравишну таксу не платише.
- Прелетеше повјест-Јасеновац, Лијепу нашу, Вуковар и Пакрац.
- Од лета се мало уморише, поседаше-круха поједоше.
- Тад Дежелу зачас прегазише, прегазише успут не кадише.

- На леђима носе златна перца, осмех, младост-ко из десетерца.
- Враголасте у све варијанте, носе нишке Гро Ги матуранте.
- Пуне знања, сонгова и рока-сместише их у срце барока.
- Набујали, спремни за сеанс-пожелеше душу ренесансне.
- Из осмеха љубав им изниче, пријатељство ту се право стиче.
- Опјене лепотом Вениша-цуре дрхте ко да су из Ниша.
- Рома блиста као и некада, од лепоте и Торањ не пада.
- Ту изгледа момци припомажу, кулирају-сви се пренемажу.
- Држе цуре баш чврсто за руку, глава сева-бубњеви им туку.
- Нуде љубав и прелепо цвеће, кажу дођи нико видет неће.
- Дечацима опет снагу дају, кикоћу се и на звезде лају.
- Скачу момци у хладне базене, све у жељи да им живот крене.
- Не боје се да болест навуку, жељни само неку да привуку.
- Пију вино само из сифона, адреналин скаче до плафона.

- Ментори су непрестано будни, мало смешни-а повише чудни.
- Обилазе тргове и плаже, дискотеке, шупе и гараже.
- Забрањују младости да цвета, преплашени да не буде штета.
- Вођа нам је будан и кад спава и од свега препуна му глава.
- Гледа младост, прати васпитаче, воли провод, игру и трубаче.
- У мислима самог себе руга, прође младост и остаде туга.

Проф. Марислав Стевановић

Пази, ЖАРГОН !!!

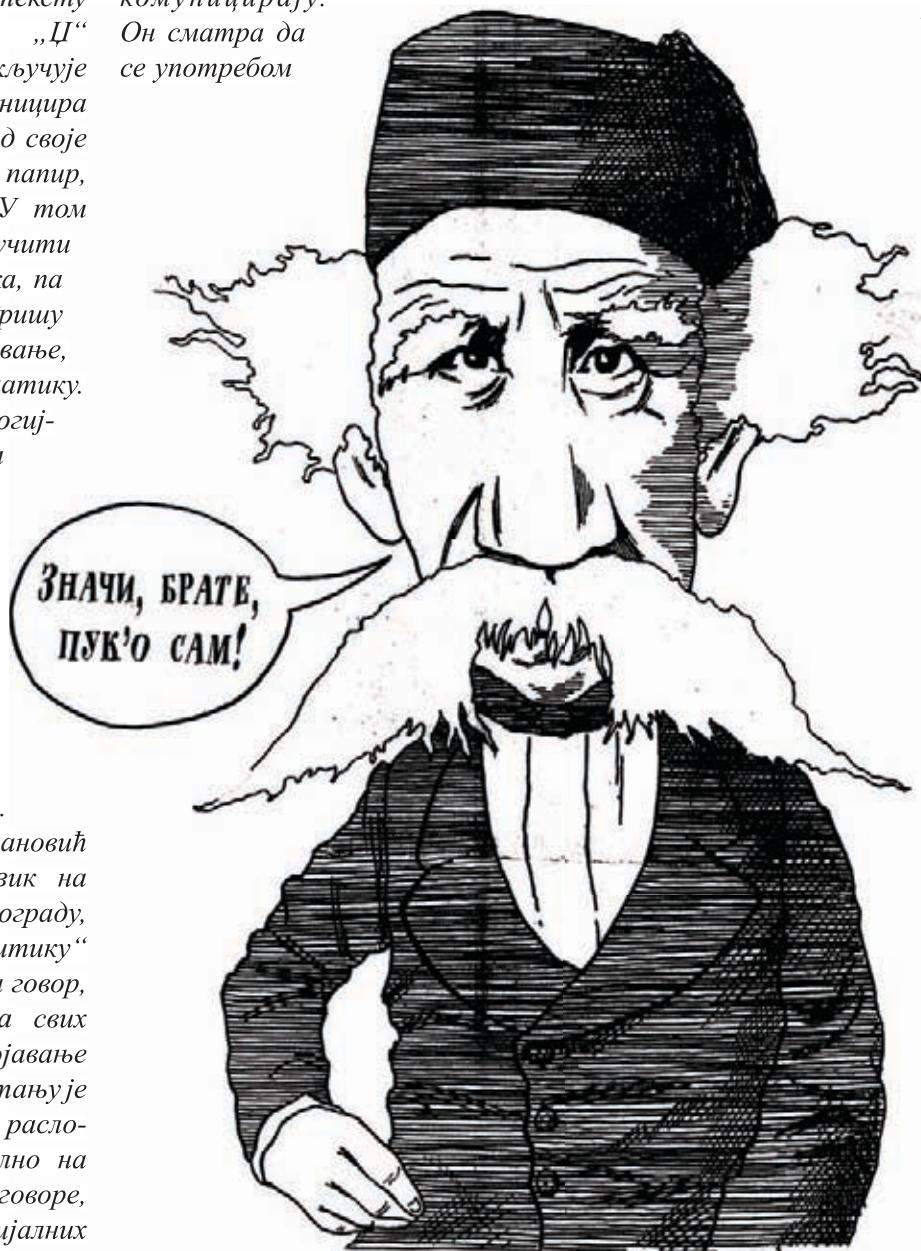
„Хоћемо данас да блејимо уз фука код мене на гајби”, питала је једна другарица другу желећи да је позове да заједно попију поподневну кафу. Када двоје почну да се забављају, они су се смували, али пре тога је он њу, или она њега, стартовао. Када је нешто „до бола“, то уопште не боли, већ је изразито добро, а без „тебра“ и „сине“ немогуће је замислити разговор у било којој школи у Србији. Јелена Кисин, у свом тексту Пржење Срба за „Ц“ („Политика“, 19.8.2007), закључује да већина младих данас комуницира искључиво у жаргону, па кад своје знање треба да пренесу на папир, углавном се нађу у чуду. У том случају јако је тешко разлучити жаргон од књижевног језика, па се ученици толико концентришу на пристојно изражавање, да забораве на граматику. Свима су познате антологијске приче „о декинтираном студенту који оверава неку бабу штекару“ у роману „Злочин и казна“, или „о типу кога ожене старијом рибом, а он провали да је његов ћаље зигује и то га тотално сј...“, у роману „Нечиста крв“ Боре Станковића.

Професор др Михаило Шћепановић са Катедре за српски језик на Филолошком факултету у Београду, објашњава за „Политику“ (8.3.2009), да је шатровачки говор, жаргон или сленг особина свих језика, а последица је раслојавање језика по више основа. „Упитањује територијално и социјално раслојавање језика: територијално на варијанте, говорне типове и говоре, а социјално на језике социјалних

група, где спада и такозвани шатровачки говор. Он се затим може делити по узрастима, али и на говоре професионалних или других група, попут мајстора, осуђеника, војника.“ По његовим речима, шатровачки говор настаје из потребе да се каже нешто што неко други неће разумети, а младим људима је нарочито интересантно да на тај начин међусобно комуницирају. Он сматра да се употребом

шатровачког говора српски језик не осиромашује, него употпуњује и богати. Ипак, ово, не треба схватити буквално! Жаргон јесте богатство језика, али не сме постати доминантна форма комуникације. С обзиром на то да настаје као говорна карактеристика специфичних група, жаргон не може и не треба да постане норма. Употреба књижевног језика и даље представља обележје културног престијса, које сваки човек, који држи до себе, треба да прихвата као безусловну вредност.

Маријан Мишић,
професор

Завршна конференција Заједно у прошлост, Заједно у будућност

Сокобања, 15-16. октобар 2010.

У организацији „Центра за очување менталног здравља деце и омладине – Отвореног клуба“ из Ниша, а на основу пројекта „Заједно у прошлост, заједно у будућност“, састали су се сви сарадници – школе из Ниша и Видина из

Бугарске на завршну конференцију која је била одржана у хотелу „Здрављак“ у Сокобањи, 15. и 16. октобра 2010. године. Идеја овог прекограницног пројекта била је да млади из Србије и Бугарске кроз

живањем по Белопаланачкој котлини (села Моклиште, Црнче, Ланиште) и обиласком Пиротског краја (посета етнографском музеју у Пироту, село Темска, манастир Светог Ђорђа у селу Темска), да би на крају кулминирали изложбама на којима су приказани етно-предмети прво у Нишу, у Првој нишкој гимназији „Стеван Сремац“, а онда у Видину, у ОУР „Цар Симеон Велики“. Изложен је велики број предмета, од преслица, старе народне ношње, преко кобилки, мишоловки, вутарки до старог накита, посуђа и прибора за кафу. Забележен је велики број посета ђака из основних школа, што треба да нас радује, јер показује да млади воле традицију, старе обичаје, и поштују своју културу и народ. Поред средњих школа, свој штанд имали су и представници домаће радиности из Алексинца. На крају пројекта, после тачно 12 месеци од његовог почетка, састали су се ученици и про-фесори из школа сарадника на дводневној конференцији у хотелу „Здрављак“, у Сокобањи. Било је речи о процени успешности пројекта, рађена је и његова евалуација, при чему смо се сви сложили да ово није крај, већ почетак пројекта, најавили смо бољу прекограницну сарадњу, организацију више врста етно-истраживања са обе стране границе, наставак и даље развијање и стицање нових пријатељстава, која су једно од највреднијих успомена са целокупног пројекта.

дружење упознају другачију културу, обичаје, места и људе. Све је почело етно-радионицама, тзв. етно-собама, па етно-графским истра-

Павле Ранђеловић III₈

ХУМАНОСТ

Хуманитарна акција наше школе у којој су ученици и професори организовали сакупљање гардеробе за ученике смештене у Дому за незбринуту децу и децу са посебним потребама, одржана је 28. 10. 2010. године. Сакупљена је одећа, обућа, играчке и школски прибор који ће бити од велике помоћи ученицима овог дома. Сви су били одушевљени поклонима, а њихов осмех зрачио је захвалношћу и срећом коју је тешко описати.

Трудићемо се да таквих акција буде што више, јер је заиста потребнојако мало да бисмо нашим пријатељима детињство учинили срећнијим.

Кристина Јовановић, II₃

ВЕЧЕ СА КОЛОМ СРПСКИХ СЕСТАРА

19. октобар – У част нашег великог књижевника Бранислава Нушића, госпође из Кола српских сестара припремиле су кратак програм, поносно истичући да је управо он њихов кум и да им је баш он те давне 1903. године, дао име које и дан данас носе. Кратак, али упечатљив текст (иначе одломци из његове књиге „Деветсто петнаеста“) подељен на више делова између којих се чуо звук клавира праћен школованим женским гласом оставио је јак утисак на, углавном, старију публику.

Коло српских сестара је иначе хуманитарна организација која је и овом приликом сакупљала новац који ће засигурно отићи у праве руке.

Тијана Губеринић, II₈

ДАН ОСЛОБОЂЕЊА ГРАДА НИША

Дана 12. и 13. 10.2010. године у Нишу свечано је обележен Дан ослобођења Ниша у Првом све-тском рату.

После дуге и мучне окупације под бугарском војском, поробљени народ надао се да ће ослобођење ускоро доћи. Међутим, тек 10. октобра 1918. године савезници долазе до Ниша који је под командом аустро-угарског војног заповедника Макензена. Потукали су 11. немачку армију, која је 1915. године заузела Београд. Ниш ослобађају 12. октобра 1918. заједно са снагама Прве српске армије на челу са војводом Петром Бојовићем.

Окружни и градски одбор СУБНОР-а и потомака ратника Србије од 1912 – 1920, као и више од 30 удружења бораца рата и друштава за неговање традиције у ту част у уторак 12. октобра са почетком у 10 часова полозили су венце на споменик војводи Петру Бојовићу у центру града, затим на спомен костурници на Синђелицеом тргу и на спомен гробљу српских, француских и енглеских војника. Након тога, у среду 13. 10.2010. године одржана

је и свечана Академија у сали Клуба војске у Нишу.

Манифестација у Дому Војске отпочела је химном коју су гости са постовањем отпратили. Минутом ћутања, затим, присутни су одали почаст свим храбрим борцима који су живот дали у Првом и Другом светском рату. Председник СУБНОР-а подсетио је, затим, да је српски народ у својој дугој историји имао многа искушења идао велике жртве, да њихова земља буде слободна.

Председник Градске општине Медијана, Драгослав Ђирковић истакао је да је данашњи дан прилика да се подсетимо оних људи који су своје животе жртвовали за слободу свог народа:

“Овај дан не би требало да се заборави јер Ниш, као ратна престоница у Првом светском рату, има чиме да се поноси“, истакао је Боголуб Марковић, председник Савеза резервних војних старешина Нишавског округа. Сретен Тошић, председник Удружења потомака ратника 1914-1918, истакао је да Град Ниш традиционално обележава овај дан, јер ослобођење Ниша у Првом светском рату

представља круну борбе српског народа за слободу. Истовремено, 14.октобра обележава се и 66 година од Дана ослобођења Ниша у Другом светском рату .

Прославу су увеличали и наступи нишских основаца и средњошколаца. Програм је водила ученица Ги-мназије “Светозар Марковић”, Сања Костић (одељење IV₁). Ученици гимназије “Бора Станковић” одрецитовали су песму “Плава гробница”, хор Гимназије “9.мај“ и Прехрамбено-хемијске школе отпевали су песму “Ој, Србијо“, ученица ОШ “Вожд Карађорђе” отпевала је песму “Јечам жњела Косовка девојка”, а хор исте школе песму ”Партизан сам, тим се дичим“. Програм је завршен наступом Војног оркестра. Порука упућена свима са ове свечаности јесте: ”Слобода је скупа и света, али само се у миру ислободи може живети .”

Маша Ђорђевић I₂

ЖИВОТ ВАН ШКОЛЕ

Шта за вас заправо представља живот ван школе?

Колико пута дневно помислите

То свима нама ученицима, делује изгледао без свакодневних 'бисера' су почеле прве љубави, пријатељства, школи смо упознали поједине људе,

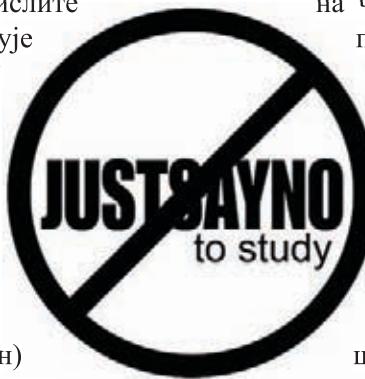
Свакако, пошто је правило нека лоша оцена, стресови или кишне, увек дође Сунце', живот

Сваке недеље, најчешће петком током школовања) имамо слободне искористи. Опуштамо се уз разне (ван) дуге шетње и телефонски разговори, које да је такође лепо, када сте члан Народне

позајмите по име кумапонеку квалитетну књигу (наравно, ако вам то дозволи 'захтевни живот гимназијалца').

Ипак не би требало изоставити школске обавезе и у свом том заносу, док тражимо одређену песму на „You Tube-у“, можемо да узмемо два листа папира и провежбамо по неки задатак из математике, физике или хемије. Када дођемо у ситуацију да бесцјелно лутамо по интернету, сајт Википедије је и даље присутан, те пронађемо неку корисну информацију и 'искористимо' је у понедељак.

Па затим, дружења, филмови, игрице и остale забавне ствари које су нам у том тенутку занимљиве. Сада, када све ове чињенице узмемо у обзир, схватамо да је много боље живети у Србији, јер ѡаци у Великој Британији морају да воде рачуна о свом понашању, јер су професорима 'одрешене руке' да и ван школе кажњавају ученике ;).

на чињеницу да школа, једноставно, нестане? примамљиво, али запитајте се, како би живот друга из клупе или лапсуса професора. Где одличне оцене и необична дешавања? У који заузимају посебно место у нашем срцу. џинг-јанг увек присутно, дешава се по неодговарајући предмети. 'Како после ван школе нам је 'као мелем на рану' :). и суботом (као и многобројни распусти дане које већина средњошколаца радо школске :) активности. Ту су свакако и журке, нам пружа овоземаљски живот. Треба нагласити, библиотеке „Стеван Сремац“ и имате прилику да

"Ask, believe, receive" ...

Шта за вас значи реч тајна? Да ли је лако можете чувати само за себе? Тајну је користио Шекспир, Платон, Иго, Линколин и Ајнштајн. Никада нисте размишљали на начин о томе да какву год идеју имамо, можемо је спровести у физички облик. И даље вам није јасно о чему говорим? Ускоро ћете разумети, сврху овог текста. Наиме, у питњу је филм „Тајна“, аустралијске ауторке Ронде Берн, која, такође, има књигу посвећену овом феномену. Гледајући га, обузеће вас осећај сличан оном „ја то могу“, „ја све могу!“. Сличан, као када одгледамо неки љубавни филм и одушевимо се срећним крајем и некако верујемо у то да ћемо једног дана и ми да живимо такве тренутке. На почетку филма, ауторка описује сасвим просечног человека који губи контролу над својим животом. Љоше се осећа и проналази запис

који се чувао вековима, за који је знао само одређен број људи. Они деценијама имају владајућу улогу. Тајна је закон привлачења! Постоје методе како можемо да је применимо и усмеримо енергију на прави начин. Међутим, филм нам даје само основу и загољица нам машту. Он нам неће дати одговоре везане за наше проблеме, али нас може подстакти да верујемо у живот и могућности које нам он пружа. Рецепт за примењивање тајне је индивидуалан и не примањује га свако на исти начин. Сигурно вам је тешко да поверујете у ово, али је то, једноставно, примењено у пракси. Треба себе да замислимо као магнет који рефлектује фреквенцију и зрачи позитивном енергијом. Како је наш ум повезан са Универзумом, добићемо то што желимо. На пример, размишљајте да је све што се дешава плод наше мисли,

да нас Универзум чита и слуша наше жеље, те на сваку одговара, као Аладинова лампа, „ваша жеља је моја заповест“. Како бисте тада размишљали? Сигурно не бисте дозволили себи оне тренутке када 'падамо' на дно свега. Принципи тајне различito се примењују, а најбитније је да тражимо, верујемо и примимо. Да бисте променили свој живот, морате да промените и своје погледе на свет. Поверијете у нешто ново и корисно. Битно је да будемо свесни чињенице да све у животу сами привлачимо, сами креирамо, јер је закон привлачности најмоћнији у Универзуму. Можемо имати све што одаберемо, небитно колико је то велико. Делује онда када себи разјаснимо циљ. Ми смо оно што желимо да будемо.

<http://www.thesecret.tv/>

Наталија Крстић II₄

ГОСИП ГРЛ

Настала по истоименој новели Сесилије Вон Зигзар „Траџара”, приказана на ХРТ-у 1 ова драма даје гледаоцима поглед у свет гламура, високе моде, љубавних сплетака, привилегованих и мега богатих тинејџера са Упер Еаст Сайд-а. Серија је усредсређена на групу страсно богатих, безобразно згодних и лепих младица и цура који похађају приватну школу високе класе Цонстанце Биллар Сихоол. Прва епизода емитована је септембра, 2007. године. Емитоване су три сезоне тренутно најпопуларније тинејџерске серије на свету! Четврта сезона почела је приказивање септембра 2010. године. Занимљиво је да, иако серија бележи огромну гледаност и у нама суседним земљама, ни једна телевизија у Србији није показала интересовање за њу. Ликови су млади, лепи, модно освестрени, слушају добру музику, иду на фенси зурке, студирају у Неш Јорку а као и сви тинејџери света имају проблема са љубави, другом и животом. Серија почиње повратком Серене ван дер Вудсен (коју тумачи Блејк Лавли) из интерната у Конектикуту. Блер Волдорф (Лејтон Мејстер), краљица Упер Еаст Сайд-а, је Серенина другарица из детињства, али и вечита ривалка. Чак Бес (Ед Вествик) је размажени татин син који мисли да све може добити новцем, док је Нејт Арчибалд (Чејс Крафорд), Чаков најбољи друг, на сопственој кожи осетио како изгледа имати па немати. Четворо поменутих ликова су деца богатих родитеља, навикнута на луксуз. Наспрам њих је Ден Хамфри (Пен Бегли), Серенин садашњи-бивши будући дечко, син некада популарне рок звезде, чија породица једва саставља крај са крајем и живи у не толико отменом крају Њујорка.

Уз Дена, на ста-ни „обичних“ су његова млађа сестра Цени (Тејлор Мамсен) и Денова најбоља другарица Ванеса (Цесика Шор). Међутим, главни лик у серији је заправо Госип Гирл, анонимна девојка која својим блогом утиче на животе тинејџерите у Њујорку (звучи познато?). Серија обилује неизвешишћу, драмом, скандалима, интригама, преварама – свим оним што чини живот богатих и славних. Иако у почетку делују неповезано, током серије ће се испоставити да су сви ликови повезани многим мрачним тајнама, која кад тад бивају откривене. Духови прошlostи прогањају не само њих, већ њихове родитеље... Серија доноси необориву истину да новац, односно богатство и гламур не значе увек срећу и животну хармонију, тј. она је да се новцем и положајем у друштву не може све купити. Баш зато не пропустите обавезну модерну лектиру за све тинејџере а богати и оне мало старије.

Борђевић Марина Ј.

НАШИ УЧЕНИЦИ, УСПЕШНИ СПОРТИСТИ

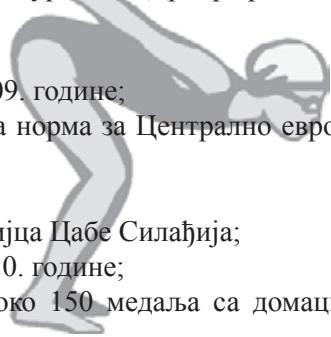
Димитрије Младеновић, пливање

Плива од своје седме године. Почека да тренира пливање зато што је индивидуални спорт и зависи од појединца а не од целе екипе. Тренира у Пливачком клубу „Ниш 2005“. Тренери су му Марко Ђуровић и Др. проф. Томислав Окициц. Члан је кадетске репрезентације Србије.

Највећи успеси:

1. место 100м прсно Државно првенство за кадете и јуниоре Београд август 2009. године;
1. место 100м прсно Међународни митинг Нови Сад новембар 2010(испливана норма за Централно европско првенство-које се одржава 10-12 децембра у Београду);
1. место на 50 м прсно,Републишко школско Крусељац децембар 2008. године;
2. место 50 м прсно Куп Панчево новембар 2008,оборен Државни рекорд олимпијца Џабе Силађија;
2. место 100м прсно на државном првенству за кадете и јуниоре у Бецеју јул 2010. године;
3. место 100м прсно Републишко школско Обреновац децембар 2009, и још око 150 медаља са домаћих и међународних такмицења .

Овог лета цекају ме наступи на Балканијади у Бања Луци, и Европском јуниорском првенству у Београду, надам се Светском јуниорском првенству у Перуу.

Александар Арсић, пудо

- 2009. 1. место на међународном турниру Младости Европе
- 2010. 5. место на државном првенству
- 2010. 3. место на међународном турниру „Ненад Цветковић Цвеле“
- 2010. 3. место на међународном турниру „Castelo куп“
- вишеструки освајач медаља на првенствима централне Србије
- 2008. 3. место на школској олимпијади Србије
- вишеструки освајач медаља на међународним турнирима
- 2009. 1. место на међународном купу „Медијан куп“

Бојана Бисерчић, стрељаштво

- бави се стрељаштвом већ 5 година; пуца из ваздушно и малокалибарске пушке
 - почела да се бави овим спортом зато што се отац и најстарија сестра Бојана такође баве тиме. Тренира у стрељачком клубу „Ниш 1881“, тренер јој је Лидија Михајловић. Стрељаштво воли највише зато што је индивидуални спорт, који захтева пуно концентрације и смирености. Члан је јуниорске репрезентације Србије заједно са Иваном Максимовић и Драганом Тодоровић.
 - Највећи успеси:
1. место у екипној конкуренцији на Првенству Европе у Мерахеру, Норвешка март 2010 (појединачно 15. место);
 1. место у сениорској конкуренцији на Првенству Србије, фебруар 2010;
 1. место у јуниорској конкуренцији на финалу купа Србије, фебруар 2010;
 2. место на међународном такмичењу у Минхену, јануар 2010. и још многе медаље што са међународних, што са домаћих такмицења.

Мирко Богдановић

Бави се ватерполом последњих дванаест година, тренутно је члан првог тима ватерполо клуба „Ниши“. Тим игра у првој А лиги. Ватерполо је одабрао због тимске игре и сарадње. Тренутно заузима треће место на ранг листи до кога је стигао напорним радом уз свог тренера Предрага Кикинђанин. Већ на почетку свог бављења овим спортом, постигао је завидне резултате и тренутно броји дадесет и пет медаља.

-5 златних

-12 сребрних

-8 бронзаних.

Остали спортисти

*Живковић Немања - шахиста (првак државе у шаху у категорији до 18. год)

*Павловић Димитрије - члан прве поставке фудбалског клуба “Раднички”

*Петровић Страхиња - члан прве поставке фудбалског клуба “Раднички”

*Ђурић Марко - члан прве поставке фудбалског клуба “Раднички”

*Станков Стефан - ФК “Цар Константин”, регион источне Србије

*Богдановић Марко - ватерполиста

*Радуловић Никола - кајакаш “Гусар”

*Костић Александар - кошаркаш “Ергоном”

*Чукуранић Димитрије - кошаркаш

*Костић Александар - кошаркаш “Ергоном”

*Игић Дина - Државни првак у пливању и синхроном

*Инђић Анђела - освајач златних медаља на државним првенствима у синхроном пливању

Kаже се, пас је човека најбољи пријатељ, све до изума

интернета, та-чије до 1969. године. Интернет, мајка свих мрежа на свету, дом милиона банкарских рачуна, складиште милиона података разних компанија, како светски извор игрица и забаве, тако и светски извор вируса, покретач комплетног живота модерног човека, а опет, тако рањив.

Каже се, такође, да је интернет једна велика светска база података која представља целокупно знање човечанства, модерна Александријска библиотека. Али да ли је све то тако сигурно као што се чини? Многи уважени људи и научници тврде да је то најбезбеднија мрежа на свету. Све те тврђње су пале у воду када се недавно десила једна од највећих незгода и криза интернета. Пре око двадесет година, на северу Индијског океана, близу обале Шри Ланке, ушао је у историју један мали рибарски брод, који је сасвим случајно доказао ранњивост интернет мрежа и тиме довео до побољшања и напретка интернета у читавом свету. Тог дана, када је група људи сасвим безбрежно проводила време на свом бродићу релаксирајући се уз предиван поглед на океан и мирну воду коју би узбуркала понека риба која загризе удицу, случајно су, при повратку у луку, сидром које је било мало више отпуштено, нешто закачили. Бродић се зауставио на тренутак, онда је под пуним гасом наставио право. Истог тренутка је цела југоисточна Азија остала без интернета, а када су дошли на лице места да утврде квар, видели су да је заправо један, од мноштва каблова који пролазе испод мора, покидан. Схватили су сазнали да је то била случајност и да нико

ПРИЧА О ИНТЕРНЕТУ

није намерно саботирао везу. Од тада су уклоњени сви каблови који се налазе испод мора и земље, и комплетан систем везе је промењен. Од тада се мрежа шири искључиво уз помоћ бежичних технологија и путем сателита. На сву срећу, у то време интернет није користио толики број људи, нарочито не у Азији, али већ од 1994. године почиње масовна потражња за овим новитетом. Године 1994., 3 милиона људи је користило интернет, за само 4 године тај број је порастао до 100 милиона, а процењује се да интернет данас користи више од милијарду људи. Највећи број корисника је из Северне Америке и Европе, на развој бежичних технологија утиче на пораст доступности интернета у мање развијеним земљама са лошијом инфраструктуром (у Африци, Азии, Латинској Америци). За разлику од осаталих мрежа код којих је управљање мрежом строго контролисано, контрола интернет садржаја је децентрализована – сваки корисник може дозволити осталима употребу својих ресурса у оној мери у којој то жели. Та „анархија“ је једна од највећих вредности интернета. Али напретком технологије и самог интернета, настају многи „митови“ за које кажу да је веома могуће да се обистине у следећих сто година. Један од најпознатијих митова је мит о „буђењу“ интернета. Под речју буђење, сматра се настанак нове интелигенције, новог свесног бића које ће пожелети да има свој простор на овом свету, па му можда чак и људска раса стане на пут. То је нешто попут филма „Терминатор“, где се у будућности човек бори са киборзима који су његова лична креација, само што у нашем случају

неће непријатељ бити киборг, већ нешто од чега,

једноставно, не можемо да побеђнемо, налази се свуда око нас. Као што је вода за воденицу, тако је и интернет за човечанство, а нико није спреман да само због обичних теорија одбаци комплетан нормалан садашњи живот. Свако је бар једном макар чуо, ако не и одгледао, ТВ серију „Звездане стазе“, или је свако бар мало упућен у радњу филма „Звездани ратови“. Потеријама које су исказане у овим делима, вештачка интелигенција је, у ствари, огроман број података на једном месту, који омогућава размишљање, ра-суђивање па чак и разговор са таквим бићем. Класичан приказ таквог разговора може се наћи и на веб сајту „cleverbot.com“, где можете буквально разговарати са интернетом на свим могућим језицима. У том случају, интернет користи све одговоре на сва питања из своје личне базе података коју су створили људи који су користили овај занимљив сајт. Такође је развијена и опција у којој ми одговарамо на питања машине, али још колико дуго ће срце те машине бити само хладан метал и пластика и на хиљаде чипова и жица? Да ли ће се човек вратити свом старом добром пријатељу, псу? Да ли је човек спреман на сукоб са својом креацијом? Одговори на та питања су још увек непознати, али смо им ближи него што можемо и да замислимо. Реч будућност почиње да губи на тежини, јер зашто нешто звати будућношћу, ако то постоји у садашњости и управо сада, ми смо сведоци тих открића. „Будућност“, куца на наша врата, а наш посао је само да их отворимо.

Јован Томић I₆

BRITNEY SPEARS

Бритни Џин Спирс (Britney Jean Spears, рођена 2. децембар 1981.) америчка је поп певачица, текстописац, глумица, плесачица и аутор.

Процена је да до данас продала 100 милиона плоча у свету. RIAA је означава као осму на листи најпродаванијих женских извођача у САД, са продатих 36 милиона плоча у САД. Њен успех као соло певачице подржан је њеним другим радовима у медијима: појавила се у неколико филмова и програма на телевизији, написала је две књиге, потписала неколико уговора за рекламирање различитих производа, укључујући и своју линију парфема. Склона скандалима и дан данас не силази са топ-листа када год избаци неки нови хит. Многи је поистовећују са Мадоном (Madonna), као и њеном наследницом. Издала је 6 албума, док је седми у припреми. Има 3 компилације и безброј успешних концерата и наступа.

LADY GAGA

Стефани Џоана Анђелина Џерманота (Stefani Joanne Angelina Germanotta, рођена у Менхетну - Њујорк, САД, 28. марта 1986), познатија као **Лејди Гага** (Lady Gaga), је америчка кантавторка. Каријеру

је започела у њујоршким дискотекама, где је наступала са Лејди Старлајт (Lady Starlight, некадашњом најбољом другарицом). Радила је у издавачкој кући Интерскоп рекордс, где је писала текстове песама за друге познате извођаче. Написала је доста песама и за Ејкона (Akon). Након што је чуо како пева, Ејкон је убедио чланице Интерскоп рекордса да, заједно са његовом издавачком кућом Кон лајв дистрибујушон, склопе уговор о сарадњи са Лејди Гагом. Први албум, под називом „The Fame“, објавила је 19. августа 2008. године. Прва два сингла са албума:

„Just Dance“ и „Poker Face“, постигли су велики међународни успех. Први је био номинован за награду Греми у категорији најбоље денс песме, док је други достигао прво место на чак 20 топ-листи широм света. Сам албум и његових пет синглова су широм света продати у вишеструkim златним и платинастим тиражима.

Наталија II₄

POKER FACE

Немогуће да нисте знали шта је

- **Стендалов синдром** – залуђеност уметношћу
- **Прокрустова постеља** – 1. По миту Прокруст је живео у атици, у дилини реке Кефис и имао је гостионицу у коју је позивао путнике намернике да их угости и да се одморе у његовој постељи. Ако је постеља госту била мала, Прокруст би му одсекао ноге, а ако би му постеља била велика, он би га истезао. 2. Прокрустова постеља је фраза која се употребљава када се нешто силом покушава укалупити у неодговарајуће оквире или да означи праву меру (ни више ни мање)
- **SPA** – salus per aqam = до здравља се може стичи уз помоћ воде
- **Колумбово јаје** – поступак којим се мењају ствари како би се направило нешто боље (прилагођавање ствари потребама или тренутној ситуацији)
- **Етос** – узвишени
- **Патос** – нагонски, ниже
- **Софизам** – заварањање, лукавство
- **Секуларно** – светски, нецрквени, световни
- **Сакрално** – црквено, свето, религиозно узвишено
- **Преумљење** – враћање основним вредностима
- **Пуризам** (чистунство) – претерана тежња

Занимљиво...

*Називи месеца у години код
Срба до 18. века*

Коложег - Јануар

Жетвар - Јули

Сечко - Фебруар

Гумник - Август

Дерикожа - Март

Подержик - Септембар

Лажитрава - Април

Шумопад - Октобар

Цветаљ - Мај

Студени - Новембар

Трешњар - Јун

Коледар - Децембар

Брзо читање

200 страница на сат! Звучи немогуће?

Сви ми који читамо зато што волимо да читамо или нам обавезе то налажу, који читамо из задовољства или знатижеље да сазнамо нешто ново, добили смо макар једном жељу да читамо брже, да прелазимо више (много више) страница за исто време и да тај вишак времена искористимо на неки други начин; радећи неке друге ствари у којима уживамо или пак, читајући неке друге књиге?

Потреба за бржим читањем се повећала почетком XX века, када је дошло до експлозивне публикације у којој је читалац био претрпан разним материјалима које није био у стању да обради и савлада нормалном брзином читања. Од тада, људи раде на откривању тајне брзог читања. Може се рећи да се на том пољу далеко одмакло, највише у Америци (где је највише и препознат значај брзог читања и могућност уштеде времена) где су се одржавали (и даље се одржавају) разни курсеви и семинари на којима се неретко, поред појединача, појављују и читава предузећа и организације са својим запосленима а све у циљу повећања продуктивности. Постоји чак и урбана легенда по којој сваки новоизабрани

амерички

председник (па тако и Барак Обама), у периоду од дана када је изабран до инаугурације, пролази кроз обуку брзог читања...

читач врати само 2 пута на неку реч у једном реду, он на прочитаних 300 страница изгуби 6 сати и 40 минута!

Шта је у ствари брзо читање и колико човек максимално може да развије ту вештину?

Ако погледамо разна истраживања, која су вршена не само на основу ове теме, приметићемо да је човек у стању да види, прими и обради информацију, у виду слике или речи, за само једну петину стотинке секунде! Простом математичком рачуницом долазимо до фрапантних података:

60 секунди * 500 речи у секунди =
30 000 речи у минути

Невероватно, зар не?! (узмите у обзир податак да сте до овог тренутка прочитали ____ речи у овом тексту) Ипак, ово је за сада само теорија. Проћи ће још много времена док се не схвати на који качин је могуће

искористити све потенцијале можданих функција. Међутим, већ сада можемо повећати брзину свог читања применом неколико практичних савета. На пример, избацивањем погрешне навике враћања на већ прочитано, може

се спасити много вашег времена (кажем спасити јер се враћањем не сазнаје ништа ново, мозак је већ добио ту информацију).

Ако се

...да не говоримо о враћању на читав пасус или, не дај боже, на целу страницу... Још једна наизглед небитна ствар може повећати брзину вашег читања. Наиме, усправно седење обезбеђује максималан доток крви и ваздуха у мозак; несметан проток електричних импулса у вашој кичменој мождини који максимално увећавају могућности вашег мозга; и на крају, одржава ваш мозаг будним и сконцентрисаним на примање нових информација. Даље, потребно је пронаћи доба дана када сте најефикаснији (на врхунцу својих способности). То се разликује од особе до особе; неко је најефикаснији ноћу, неко у рано јутро... Такође је пожељно користити неко помагало приликом читања (у виду оловке или друге сличне ствари) којим ћете превлачiti редове које читате (равномерним покретима) јер на тај начин олакшавате посао очима стога што очи лакше прате покret него што иду замишљеном путањом.

Ово су само неки од савета који могу допринети побољшању ваше брзине читања. За почетак, сасвим су довољни; а уколико желите да сазнate нешто више, одвојите мало времена за интернет претрагу или посетите библиотеку (тамо ћете сигурно наћи више информација о овој теми).

Потребно је само мало воље.

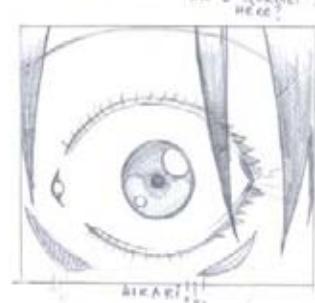
Владан Вукић III₃

1

2

3

